

“REGISTERED BY AUSTRALIA POST — PUBLICATION NO. VAR 7954”

УКРС - 6/88

СВЕТОСАВНИК

СЛОБОДНЕ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВНОШКОЛСКЕ ОПШТИНЕ „СВ. САВА“
230 Station St., CARLTON NORTH, VIC., 3054

С В Е Т О С А В Н И К

Издање Слободне Српске
Православне Црквеношколске
Општине "Свети Сава" - Калтон
са благословом Њ.П. Епископа
Аустралијско-новозеландског
Г.Петра

.....
ИЗЛАЗИ ТРОМЕСЕЧНО

S V E T O S A V N I K

published by
The Free Serbian Orthodox Church
"St.Sava"-MELBOURNE
With the blessing of His Grace
Bishop Petar

.....
PUBLISHED QUARTERLY

РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА

НЕДЕЉОМ И ПРАЗНИЦИМА У ХРАМУ "СВЕТОГ САВЕ"
СЛУЖИ СЕ СВЕТА ЛИТУРГИЈА
СА ПОЧЕТКОМ У 10.ЧАСОВА ИЗЈУТРА

СРПСКА ШКОЛА "СВ.САВА"

НАСТАВА СЕ ОДРЖАВА ОД ФЕБРУАРА ДО ДЕЦЕМБРА

СВАКЕ С У Б О Т Е ИЗЈУТА ОД 10 - 1.ЧАС.

НАСТАВА ЋЕ СЕ САСТОЈАТИ ИЗ СЛЕДЕЋИХ ПРЕДМЕТА:
ВЕРОНАУКА, СРПСКИ ЈЕЗИК, СРПСКА ИСТОРИЈА, ПЕВАЊЕ,
ЗЕМЉОПИС, СРПСКИ ОБИЧАЈИ И ОСТАЛО КОРИСНО ЗА ДЕЦУ.

ФОЛКЛОРНА ГРУПА "АВАЛА"

ТРЕНИНЗИ СЕ ОБАВЉАЈУ СВАКОГ ПЕТКА УВЕЧЕ

МАЛА ГРУПА ОД 7 - 8; СРЕДЊА 8 - 9; и

ВЕЛИКА ФОЛКОРНА ГРУПА ОД 9 - 10.ЧАСОВА.

ПОРЕД УЧЕЊА ИГАРА, ОДРЖАВА СЕ И ШКОЛА.

ЗА СВЕ ВАШЕ ВЕРСКЕ ПОТРЕБЕ ОБРАТИТЕ СЕ СВОМЕ
СВЕШТЕНИКУ

О. ДРАГОМИРУ : 366 8390

Христос васкрсе!

Смрти, где ти је жалац?
 Аде, где ти је победа?
 Васкрсе Христос —
 и падоше демони.
 Васкрсе Христос —
 и ти се стрпошта.
 Васкрсе Христос —
 и радују се анђели.
 Васкрсе Христос —
 и живот живује.
 Васкрсе Христос —
 и ниједног мртвог у гробу!

Св. Јован Златоуст

ЊЕГОВОМ ПРЕОСВЕШТЕНСТВУ ЕПИСКОПУ Г. ПЕТРУ,
 СВЕШТЕНСТВУ ОВЕ БОГОМ СПАСАЈЕМЕ ЕПАРХИЈЕ,
 ЦРКВЕНОШКОЛСКИМ ОПШТИНАМА, КОЛИМА СРПСКИХ СЕСТАРА И НАЦИОНАЛНИМ
 ОРГАНИЗАЦИЈАМА КОЈЕ СТОЈЕ НА БРАНИКУ СРПСКОГ НАРОДА,
 И СВИМ ЧИТАОЦИМА "СВЕТОСАВНИКА"

ЧЕСТИТАМО СРДАЧНО ПРАЗНИК И СЛАВЉЕ НАД СЛАВЉИМА, ВАСКРСЕЊЕ
 ХРИСТОВО — И СВАКОГА ПОЗДРАВЉАМО НАЈСВЕТИЈИМ И НАЈРАДОСНИЈИМ
 ПОЗДРАВОМ КОЈИ СЕ МОЖЕ ЧУТИ:

ХРИСТОС ВАСКРСЕ

РАДОВАЊЕ АДАМОВО

Мртав бејох, Тебе сада гледам, Бога Васкрслога!
 Хиљаде хиљада година смрти моје, за овај час, Спасе!
 Како' смрт Твоја источник Васкрсења постаде?
 Кости се моје испунише светлошћу невечерњом,
 како горим а не изгарам?
 Како буктим а нисам сажежен огњем Твојим?

РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА

АПРИЛ

- СУБОТА 2 --- Лазарева Субота **ВРБИЦА** - Вечерње у 7.
и освећење Врбице
- НЕДЕЉА 3 --- **ЦВЕТИ** ---- Св. литургија и причест у 10.
- ЧЕТВРТАК 7 -- **БЛАГОВЕСТ И ВЕЛИКИ ЧЕТВРТАК** -
Св. литургија у 10. и причест, а увече
Велико бденије са читањем 12. јеванђеља у 7.
- ВЕЛИКИ ПЕТАК** Царски часови у 10. ујутру, а увече у 7. час.
Велико вечерње и изношење Свете плаштанице

ВЕЛИКА СУБОТА- Света литургија и причест у 10. часова
ВАСКРСЕЊЕ У 12. САТИ УВЕЧЕ (ПОНОЋ)

УСКРС Света литургија у 10. часова изјутра

- Понедељак 11. Васкрсни понедељак - св. литургија у 10. сати
- Уторак 12. Васкрсни уторак ---- св. литургија у 10. сати
- НЕДЕЉА 17. --- Томина недеља ----- Св. Литургија у 10. сати
- НЕДЕЉА 24. --- Недеља мироносица -- св. литургија у 10. сати

МАЈ

- НЕДЕЉА 1 --- Нед. о Раслабљеном - св. литургија у 10. сати
- ПЕТАК 6. --- **СВЕТИ ЂОРЂЕ** - св. литургија у 9. сати
- НЕДЕЉА 8 --- н е м а с л у ж б е - слава у Ст. Албансу
- НЕДЕЉА 15 --- Недеља о Слепом ---- св. литургија у 10. сати
- ЧЕТВРТАК 20 - СПАСОВДАН ----- св. литургија у 10. сати
- НЕДЕЉА 22. --- Свети Никола ----- св. литургија у 10. сати
- УТОРАК 24 --- Св. Кирило и Методије св. литургија у 10. сати
- НЕДЕЉА 29 --- **ДУХОВИ - СВЕТА ТРОЈИЦА** - нема службе
- ПОНЕДЕЉАК 30 Духовски понедељак - св. литургија у 10. сати
- УТОРАК 31 --- Духовски уторак ---- св. литургија у 10. сати

ЈУНИ

- ПЕТАК 3. --- Св. Константин и Јелена - Служба у 10. сати
- НЕДЕЉА 5. --- Свих светих ----- св. литургија у 10. сати
Поклади пред Петровске посте
- НЕДЕЉА 12 --- Причешће и света литургија у 10. часова
- НЕДЕЉА 19 --- Причешће и света литургија у 10. часова

ПРИПРЕМАЈТЕ СЕ И ПРИПРЕМАЈТЕ ДЕЦУ ДА СЕ ПРИЧЕСТЕ ДО ВАСКРСА.

ДОБИТЕ СА ДЕЦОМ НА ВРБИЦУ УВЕЧЕ. ТАДА СУ ДЕЦА У НАЈВЕЋЕМ
БРОЈУ ДОЧЕКАЛА ХРИСТА КАД ЈЕ УЛАЗИО У ЈЕРУСАЛИМ.

ВАСПИТАВАЈТЕ ПОДМЛАДАК У СТРАХУ БОЖИЈЕМ, ЈЕР АКО СЕ БОГА НЕ
БУДУ БОЈАЛИ, БОЈАЋЕ СЕ ОД ЉУДИ. А ТАЈ СТРАХ ЈЕ НАЈОПАСНИЈИ.

Седам речи Христових са крста

Хтели сте знати значење оних седам речи, што их је Господ изрекао с крста. Зар нису јасне?

Прва реч: **Оче, опрости им, јер не знају шта чине.** Овим речима Господ је прво показао милост Своју према убицама Својим, чија Га злоба није остављала ни у крсним мукама. А друго, прогласио је са врха голготске стене једну доказану и никада неутуђљену истину, наиме, да злотвори никада не знају шта чине. Убијајући праведника, уствари себе убијају, док праведника прослављају. Газећи Божији закон они не виде жрвањ, који се невидљиво спушта на њих да их смеље. Ругајући се Богу, они не виде како се њихова људска лица претварају у скотске њушке. Опијени злом, они не знају шта чине.

Друга реч: **Заиста ти кажем: данас ћеш бити са мном у Рају.** Ова реч упућена је покајаном разбојнику на крсту. Врло утешна реч за грешнике, који се бар у последњем часу покају. Милост је Божија неисказано велика. Господ врши своју мисију и на крсту. До последњег даха Он спасава оне који покажу и најмање воље да се спасу.

Трећа реч: **Жено, ето ти сина.** Тако рече Господ Својој светој Матери, која стајаше под крстом душе распете. А Јовану апостолу рече: **ето ти мајке.** Ове речи показују синовску бригу, коју свак дугује родитељима. Гле, Онај Који је дао људима заповест поштуј оца својега и матер своју, сам испуњава Своју заповест до последњег часа.

Четврта реч: **Боже, Боже мој, зашто си ме оставио?** Ове речи исказују колико' немоћ природе људске толико и видovitост. Јер, човек страда. Но, има ту једна тајна испод бола човечијег. Гле, једино ове речи могле су да разбију јерес, која је у доцнијим временима потресала Цркву, а која је неправилно учила да је Божанство страдало на крсту. Међутим, вечни Син Божији зато се и оваплотио као човек да би као човек телом и душом могао у даном тренутку пострадавати за људе и умрети за људе. Јер, да је Божанство у Христу страдало, значило би да је Божанство у Христу и умрло.

А то се не да никако замислити. Удубите се што јаче у ове велике и страшне речи: Боже, Боже мој, зашто си ме оставио?

Пета реч: **Жедан сам.** Крв Му се излила. Отуда жеђ. Сунце са Запада већ Га је ударило у лице и, удружено са другим мукама, пекло Га страшно. Природно је да је жедан. Но, с Господе, да ли си заиста жедан воде или љубави? Да ли си жедан као човек или као Бог, или и једно и друго? Ево, легионар римски додаје ти сунђер умочен у сирће. Једна капља милости коју си осетио од људи за три сата вишења на крсту! То римски војник ублажава грех Пилатов — грех римскога царства — према Теби, ма и сирћетом. Зато ћеш ти разорити римско царство, али ћеш на његово место ново сазидати.

Шеста реч: **Оче, у руке Твоје предајем дух свој.** То Син предаје дух Свој у руке Оцу Своме. Да се зна, да је од Оца дошао, а не самовласно, како су Га Јевреји оптуживали. Но, још су све речи изговорене и зато да би чули и разумели будисти, питагорејци, окултисти и сви они философи који баснослове с сељењу душа умрлих људи у друге људе, или у животиње, или у биљке, или у звезде и минерале. Одбаците све ове фантазије, па погледајте куда одлази дух умрлог праведника: **Оче, у руке Твоје предајем дух свој!**

Седма реч: **Сврши се.** То не значи — сврши се живот. Не, него — сврши се мисија искупљења и спасења рода људскога. Сврши се и запечати се, крвљу и смрћу на земљи, божанско дело јединог истинитог Месије људи. Сврши се мука, а живот тек настаје. Сврши се трагедија, али не и драма. На реду је последњи, величанствени чин: победа над смрћу, васкрсење, слава.

Владика Николај

Данас виси на крсту Онај
Који је Земљу поставио на водама,
трновим венцем се крунише Цар ангела,
у хаљину поруге облачи се Онај
Који облачи небо облацима,
ударце прима Искупитељ
Који је у Јордану ослободио клетве Адама,
ексерима се прикива на крст Женик Цркве,
копљем се пробада син Дјеве.

ЛАЗАРЕВА СУБОТА ВРБИЦА

У селу Витанији близу Јерусалима изненада се разболи Лазар и умре. Сестре његове Марта и Марија беху се ожалостиле и послаше гласника да јаве Исусу Христу, јер су у њега полагале наду и веровале ако је био Христос ту не би умро њихов брат Лазар. Кад гласник стиже до Исуса и саопшти му вест о Лазару, он не крену одмах у Витанију, већ оста још два дана учећи народ.

Кад Господ стиже у Витанију, сестре Лазареве изиђоше предањ плачући и корећи га. Али им Исус каза: "Ваш ће брат устати". "Знам, одговори му Марта, да ће устати о васкрсењу у последњи дан". После их запита где су га метнули и кад му показаше гроб у коме је Лазар лежао четири дана и већ заударео, он дође гробу, помоли се Оцу и рече: "Лазаре, изиђи напоље"! И на запрепашћење сестара, апостола и мноштво народа Лазар устаде из мртвих.

Ово чудо васкрсења Лазаревог разгласи се одма по свој Јудеји, и кад Исус крену у Јерусалим сутри дан на Цвети, иако је јахао на магарету би дочекан од мноштва народа, а нарочито деце.

Идући скромно са апостолима би дочекан као цар. Деца су певала, народ се радовао и простирао хајине куда је пролазио, машући гранчицама

кличући: "Осана! Благословен Онај који долази у име Господње, цар Израиљев"!

Ставши у град, уђе у храм и видевши да се у дворишту храма и храму продаје стока и птице за жртву узе бич и све трговце истера и столове испремета њихове говорећи: "Дом мој је дом молитве, а ви од њега начинисте пећину разбојничку".

Потом донесоше код њега болесне, хроме и слепе — и он их све излечи.

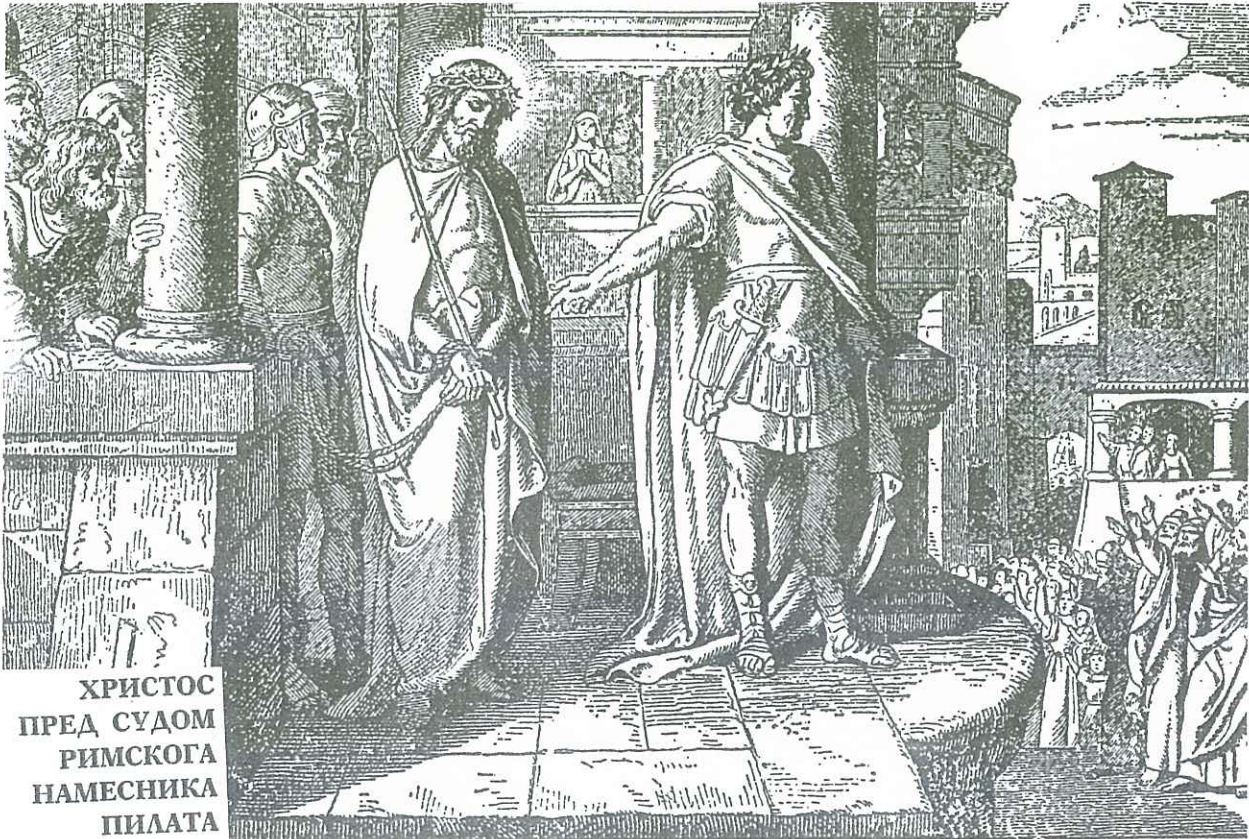
Првосвештеници јудејски видевши све ово тражили су како би ухватили и погубили Исуса, али нису смели од народа, јер многи вероваху да је Исус Христос Син Божији.

Првосвештенике и старешине Јеврејске поможе у њиховом злочину један од апостола, Јуда Искариотски, који гледаше згодну прилику. Дође четвртак пред Пасху и Исус скупи ученике на вечеру. Прво им опра ноге и седоше. Тада Он узме хлеб и рече им: "Узмите, једите, ово је тело моје, које се ломи за вас ради опроштаја грехова". Затим узме чашу, па се такође помоли Богу и рече: "Пијте од ње сви, јер је ово крв м о ј а која ће се пролити за ваџ и за многе ради опроштаја грехова". Јуда је већ раније био проказан и за 30 сребреника издао Христа.

За време молитве дошли су војници и ухватили Господа и одвели га првосвештенику Ани. Кад овај не могаде да нађе кривицу, посла Исуса код Кајафе. Код Кајафе Христос није ништа одговарао иако су доведени били лажни сведоци. Ту га тучоше и ругаху му се до зоре. Док је Исус био код Кајафе и Ане, апостоли се беху од страха разбегли, а Петар га се три пута и одрече да не познаје Исуса Назарећанина.

Да би могли извршити смртну казну, јеврејске старешине доведоше га Понтију Пилату, римском намеснику. Али ни он не нађе кривице на њему него надајући се да ће променити мишљење рече им: "Кога хоћете да вам пустим: Вараву (разбојника) или Исуса Христа"? Народ повика: "Вараву!" "А шта ћемо чинити са Исусом?" "Да се разапне!" И тада Пилат преда Исуса јеврејском народу, који га мучаху на разне начине, да би га по подне разапели на крст између два разбојника. То беше ПЕТАК.

Пошто је петак био на измаку и да не би тело Христово остало на крсту, потајни Христов ученик Јосиф из Ариматеје, дође и замоли Пилата да може Господа скинути са крста и сахранити. Пилат му одобри.

ХРИСТОС
ПРЕД СУДОМ
РИМСКОГА
НАМЕСНИКА
ПИЛАТА

Јосиф из Ариматеје и други тајни ученик Никодим скинуше тело са крста, док му пре тога један војник копљем ребра прободу и установи да је умро. Тело повише у платно и сахранише у нови гроб, исечен у камену, близу Голготе, који је Јосиф за себе припремио. Тело Христово унесе у гроб - и на улаз навалише велику камену плочу. У овој тужној сахрани учествовала је и мати Господа Исуса Христа, апостол Јован и друге побожне жене.

Чувши да је Пилат за сахрану дао одобрење, јеврејске старешине су дошле код Пилата и замолиле га да запечати гроб и да се код њега постави стража, бојећи се да ученици не украду тело и онда прогласе да је Христос васкрсао. Пилат им удовољи овај захтев.

.....

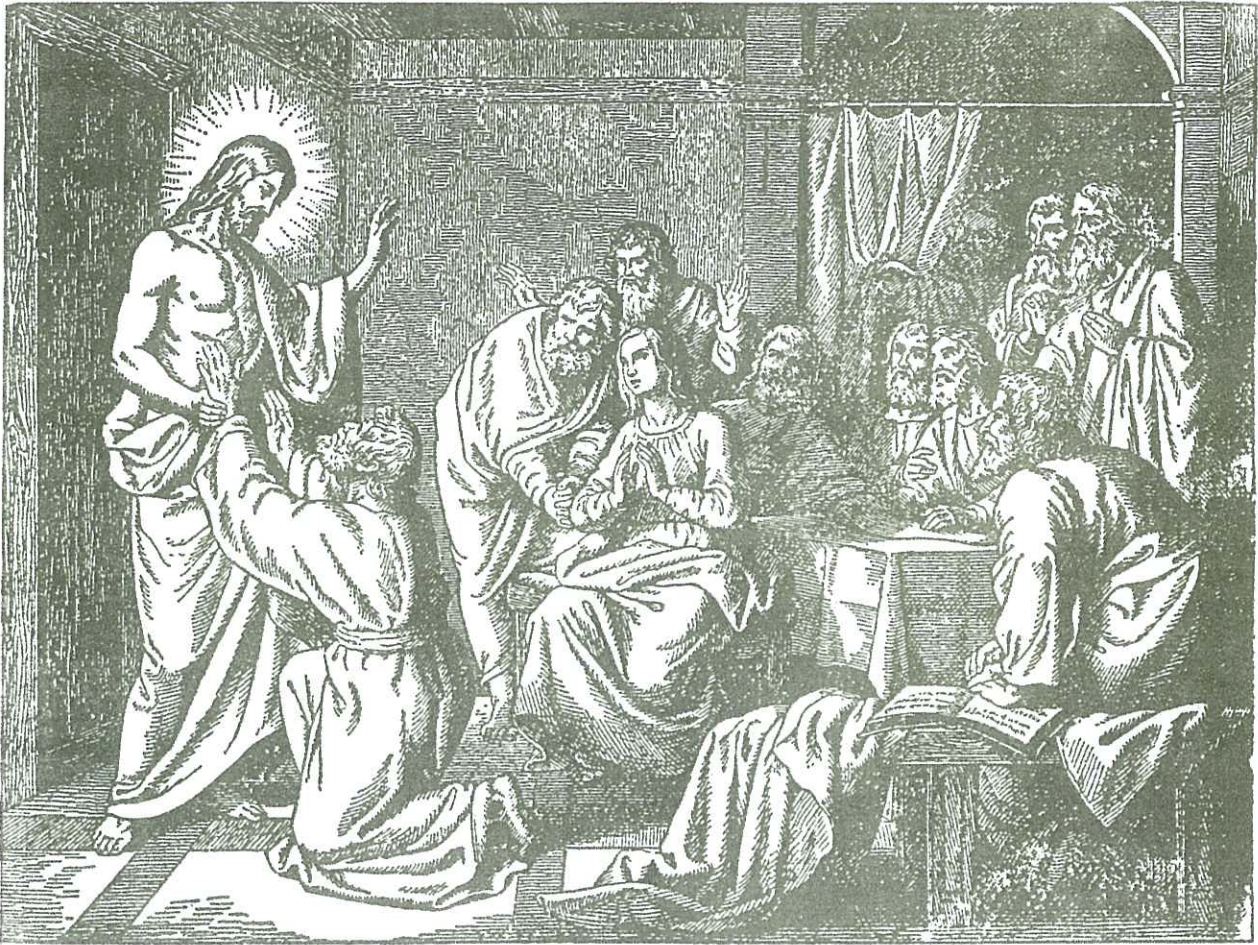
По обичају жене одоше трећи дан врло рано на гроб, и уз пут су се мислиле ко ће им уклонити камен са гробних врата. Но кад се приближише гробу видеше камен одвањен и гроб празан. То их је веома уплашило мислећи да су непријатељи украли тело Христово. Тада им анђео рече: "Не плашите се. Знам да тражите Исуса распетог. Нема га овде он устаде као што је и казао. Ходите и видите место где је лежао. Брже идите и кажите његовим ученицима да је Господ устао из мртвих".

Жене похиташе и јавише све апостолима Петру и Јовану, који отрчаше на гроб и уверише се да је васкрсао из мртвих.

Код нас је обичај да се на тај дан то јест Васкрс спремају црвена јаја. По ПРЕДАЊУ тај је обичај настао овако. Марија Магдалина, једна од побожних жена, носила је у град котарицу јаја. На улици је срела Пилата. Храбро изиђе пред њега и поздрави га речима: "ХРИСТОД ВАСКРСЕ!" Пилат се изненади - но не поверова. Марија Магдалина још једанпут га поздрави истим поздравом. Тада пилат, гледајући она јаја у котарици, рече: "Ако ова јаја постану црвена - повероваћу". Тек што је то изрекао - увиде и он и Марија Магдалина да су сва јаја у котарици заиста постала црвена.

После свог васкрсења Господ се јављао 40 дана својим ученицима.

ТОМИНО НЕВЕРСТВО

Дан у који је васкрсао Господ Исус Христос његови ученици провели су у великој недоумици. Свуда се по граду говорило о овом догађају. Забуну су уносили стражари, који су чували гроб Његов и који, лагаху потплаћени да су заспали и да су ученици Христови дошли и из гроба украли Његово тело.

Увече истога дана скупише се ученици у соби где је била тајна вечера. Још док су разговарали о васкрсењу појави се одједном Господ и рече им: "Мир вам!" Они се препадоше јер мислише да је дух Христов. Но он им рече: "Зашто се плашите. Видите руке моје и ноге моје. Опипајте ме и видите, јер дух нема тела и костију, као што видите да ја имам. И ово рекавши показа им испробадане руке и ребра и ноге своје.

То они рекоше после Томи апостолу, који није тада био ту. Али им он рече: Док не ставим руке своје у ране његове нећу веровати. Кад је било у недељу по Васкрсењу дође Христос кроз затворена врата, стаде међу апостоле и обрати се Томи да стави руке у ране Његове. Кад Тома опипа места где су ексерни ударани и ребра прободена паде на колена и завика: "Господ мој и Бог мој!" И тада Христос рече њему и свима, да је благо ономе који верова а не виде.

ЧУДЕСА ПО ВАСКРСЕЊУ

Пре свега превелико је чудо силазак Христов у Ад, и ослобођење Адама и Еве и свих умрлих праведника испод власти мрака. У опис овога чуда ми нећемо улазити. О томе је доста речено у предању свете Православне Цркве.

При самом свом Васкрсењу Господ је јавио своју свемоћ тиме што је устао из гроба и јавио се жив ван гроба без уклањања гробне плоче. Јер гробну плочу уклонио је анђел Господњи не због Христа него због жена Мироносица и због апостола. Да би ове очигледно уверио, да је гроб празан. Јер исто онако како се Исус чудесно родио од пречисте Деве не изменивши ни у колико девичко тело, тако је васкрсао из гроба без отварања гроба.

Ово се очитује и трећим сличним чудом васкрслог Господа, а то је јављање ученицима у одаји са закључаним вратима. Два пута уђе Он у закључану одају без отварања врата. Једном у отсуству Томе, а други пут када и Тома беше с њима. Оба пута Господ је поздравио ученике са: Мир вам! Ученици се веома уплашише мислећи да виде дух Исусов. Али Он који могаше читати свачије мисли, рече им: «Шта се плашите? И зашто такве мисли улазе у срца ваша? Видите руке моје и ноге моје, ја сам главом. Опипајте ме и видите, јер дух нема тјела и костију као што видите да ја имам». И показа им руке своје и ноге. А кад у њима преовлада радост, те од радости не могаху веровати, рече им Он: «Имате ли шта за јело?» А они му дадоше комад рибе печене и меда у сату. И узевши изједе

Лука 24,36-43. пред њима.»

Учинити себе невидљивим заиста је чудо, нешто надприродно. Господ Исус учинио је себе не-

видљивим у Емаусу за вечером са Клеопом и другим учеником. Када Он благослови хлеб и преломи и даде им, тада се њима отворише очи те Га познаше. Али у том тренутку «њега нестане».

Два чуда учини васкрсли Господ пред ученицима својим на језеру у Галилеји. Једном они ловише целу ноћ и ништа не уловише. Кад у јутру, стаде Исус на обали; они Га видеше али не познаше. Тада их Он ослови: «Дјецо, еда шта имате за јело?» Кад Му одговорише да немају ништа, рече им Он: «Баците мрежу с десне стране, и наћи ћете». Они послушаше, и толики лов уловише, да не могаху лако извући мрежу из воде «од мноштва рибе». У том се отворише очи Јовану и Он познаде Господа свога и рече Петру: «То је Господ!» Тада Га сви познаше. И избројаше рибу, и беше само великих стотину педесет и три.

А друго је чудо изванредно необично. Кад ученици излегоше на суво, видеше пред Исусом ватру наложену и рибу и хлеб на ватри. Од куда то?

И то, и све остало, би од свемоћног Господа Исуса коме се по Васкрсењу даде свака моћ на небу и на земљи.

Оволико о чудесима записаним. Али свети Лука пишући дела светих Апостола сведочи, да је Господ Исус учинио и многа друга чудеса после свога крсног страдања и васкрсења. Он, вели Лука, «после страдања свога показа себе жива многијем и истинитијем знацима, и јавља им се четрдесет дана, и говорећи о царству Божијему».

Дела ап. 1, 3.

БЛАГОВЕСТ

25. МАРТ/АПРИЛ 7.

Када се Пресветој Деве наврши једанаест година пребивања и служења при храму Јерусалимском, и четрнаест година од рођења - када, дакле, ступи у 15-ту годину живота, саопштише јој свештеници, да по закону она не може више остати при храму, него треба да се обручи и ступи у брак. Но како велико изненађење за све свештенике би одговор Пресвете Деве, да је се она посветила Богу и да жели остати девојком до смрти не ступајући ни ским у брак! Тада по Промислу и внушењу Божијем првосвештеник Захарија, отац Претечев, договорно са осталим свештеницима, сабра 12 безжених људи из племена Давидова, да би

једноме од њих уречили Деву Марију на чување девојашатва њеног и старања о њој. И би уречена староме Јосифу из Назарета, који јој беше и сродник. У дому Јосифовом Пресвета Дева продужи живети исто као и у храму Соломоновом, проводећи време у читању Св. Писма, у молитвама, богоразмишљању, посту и ручном раду. Готово никад из куће не излазаше, нити се интересоваше светским стварима и догађајима. Мало је ским у опште говорила, и никад без нарочите потребе. Најчешће је у кући општила са двама кћерима Јосифовим. Но када се наврши време проречено Данилом пророком, и кад Бог благоволи испунити обећање Своје изгнаном Адаму и пророцима, јави се велики архангел Гаврил у одаји Пресвете Деве, и то, како неки свештени писци пишу, у тренутку баш када је она држала отвореног пророка Исаију и размишљала о његовом великом пророчанству: гле, девојка ће зачети и родиће сина! Јави јој се Гаврил у светлости архангелској и рече јој: Радуј се, благодатна! Господ је с тобом! и остало све редом како пише у Јевађељу божанственог Луке. Са овом архангелском благовешћу, и са силаском Духа Светога на Деву Пречисту, отпочиње спасење људи и обновљење твари. Историју Новог Завета отворио је архангел Гаврил речју: Радуј се! да означава тиме, да Нови Завет има

да значи радост за људе и за сву створену твар. Отуда и Благовест се сматра колико великим толико и радосним празником.

Св. Архангел Гаврил

Благовесник ваплоћења Сина Божијега. Он је један од седам великих ангела што предстоје престолу Божијем. Он је јавио Захарији о рођењу Претече, и сам је о себи рекао: ја сам Гаврил што стојим пред Богом (Лк. 1,19). Његово име, Гаврил, означава муж - Бог. Свети Оци говорећи о Благовести тумаче, да је послат архангел с таквим именом, да означи ко и какав ће бити Онај што се има родити од Пречисте. Биће, дакле, Муж - Бог, крепки, силни Бог. Неки судознали, да је исти Гаврил јавио Јоакиму и Ани о рођењу Деве Марије, и да је он поучавао Мојсеја у пустињи како да напише књигу Постања. Свети Оци мисле, да Гаврил припадје првом и највишем чину небесних сила, т.ј. чину серафимском, пошто серафими стоје најближе Богу. Он је, дакле, један од 7 најближих Богу серафина. имена тих седморице јесу: Михаил, Гаврил, Рафаил, Урил, Селатил, Јегудил, Варахил. Овове броју неки додају још и Јеремила. Сваки има своју нарочиту службу, а сви су равни по части. За што Бог не посла Михаила? За то што је Михаилова служба сокрушење супостата вере Божје. А Гаврилова је служба славовешће спасења људског.

Ја сам Српче мало,
Мене Српство чека.
Србоваћу, Боже,
Целог свога века.

Дедови су моји
Крв за Српство лили, —
Та је иста крвца
И у мојој жили.

Српски ћу да живим,
Српски да се владам,
И готов сам увек
Зато и да страдам.

То ме учи отац,
То ме учи мати.
То су моји путе
Од Бога ми дати.

Св. великомученик Ђорђе

Мај 6./23. април

Овај славни и победоносни светитељ беше рођен у Кападокији као син богатих и благочестивих родитеља. Отац му пострада за Христа, и мајка му се пресели у Палестину. Када порасте Ђорђе оде у војску, где доспе у дваде-

сетој својој години до чина трибуна, и као такав беше на служби при цару Диоклецијану. Када овај цар отпоче страшно гоњење на Хришћане, ступи Ђорђе пред њега и одважно исповеди, да је и он Хришћанин. Цар га баци у тамницу, а нареди да му се ноге ставе у кладе а на прси тежак камен. По том нареди, те га везаше на точак, под којим бежу даске са великим ексерима и да га тако окрећу, док му цело тело не поста као једна крвава рана. По том газакopa у ров, тако да му само глава беше ван земље, и остави га у рову три дана и три ноћи. По том преко некога мађионичара даде му смртоносни отров. Но при свим овим мукама Ђорђе се непрестано мољаше Богу, и Бог га исцељиваше тренутно, и спасаваше од смрти на велико удивљење народа. Када и мртваца једног молитвом васкрсе, тада многи примише веру Христову. Међу овима беше и жена царева Александра, и главни жрец

Атанасије, и земљодепац Гликерије, и Валерије, Донат и Терина. Најзад осуди цар Ђорђа и своју жену Александру на посечење мачем. Блажена Александра издахну на губилишту пре посечења, а св. Ђорђе би посечен 303 год. Чудесима, која се десеше на гробу св. Ђорђа нема броја. Нема броја ни његовим јављањима у сну и на јави многима, који га споменуше и његову помоћ поискаше од онда до дана данашњега. Разгоревши се љубављу према Христу Господу светом Ђорђу не беше тешко све оставити ради те љубави: и чин, и богатство, и царство, почаст, и пријатеље, и сав свет. За ту љубав Господ га награди венцем неувеле славе на небу и на земљи и животом вечним у царству Свом: Још му дарова Господ силу и власт да помаже у бедама и невољама свима онима који га славе и његово име призивају.

СПАЉИВАЊЕ МОШТИЈУ СВ. САВЕ

На челу турске војске која је отишла по тело Светог Саве био је Ахмет бег Ођуз. Војска упадне у Милешеву на Велики Петак 1594. године, начини покор, узме из кивота тело Светог Саве и пренесе у Београд Синан паши. И у суботу, 27. априла 1594. године, Синан паша спали тело Светог Саве у Београду, на Врачару. Плачем и лелеком би пропраћен широм целе српске земље овај језовити догађај. А један непознати монах записа: „Да се зна када сажегоше Турци Светог Саву, архиепископа српске и поморске земље, у

Београду; и начелник беше везир Синан паша, који бејаше пред војском...“¹⁾.

Но са спаљивањем моштију Светитељевих обесни паша агарјански не спали Светитеља, који оста жив пред престолом Божјим на небесима и у срцу и души свога народа на земљи. „Синан паша ватру пали, тело Светог Саве спали; ал' не спали славе, нити спомен Саве!“ — Богоносни отац наш Сава, апостол и светитељ Божји, постаде после смрти и мученик Христов.

¹⁾ Љ. Стојановић, Стари српски записни и натписи, књ. 1., ст. 252, бр. 876.

БРАТСКА ЛЈУБАВ

Била два брата. Један је имао жену и децу, а други бејаше инокосан. Они наследе од своје мајке повелику њиву. Оба су брата увек заједно радила на тој њиви; па што год би им родило, то би међу се лепо поделили.

Они засејаше једне године њиву пшеницом; и кад дође доба жетве, пожању браћа пшеницу, покупе у руковети и повежу у снопове. Снопове поделе у две једнаке гомиле и оставе на њиви.

Кад је било преконоћ, дође ономе брату, што је био инокосан, нешто на ум. Он рече сам себи: »Мој брат има жену и децу, које ваља да храни. Није право да мој део буде једнак с његовим. Хоћу да устанем, па ћу да узмем неколико својих снопова и метнућу их у његове. То он неће опазити, а тако се неће моћи томе ни противити«. Како ми-слио, тако учинио.

Али исте ноћи пробуди се и други брат и рече својој жени: »Мој је брат још млад и живи инокосан. Он нема никог ко би му у послу помогао. Није право да ми толико снопова добијемо колико и он. Ми ћемо устати па ћемо неколико својих снопова пренети на његову гомилу. То он неће ни опазити, па се неће ни противити«. Тако и учинише.

Други дан дођоше оба брата на њиву, и сваки се зачуди кад виде да су гомиле сасвим једнаке, као што су и биле; па не могаху никако докучити како је то могло бити.

У обе ноћи иза тога учинише браћа исто тако као и прошле што су урадила била. Поново однесоше један другоме по неколико снопова на рпу. Али, на њихово велико чудо, рпе беху сваки други дан изјутра опет једнаке. То је било стога, што је један брат управо толико снопова пренео на гомилу свога брата колико је опет онај њему донео.

Најпосле треће ноћи почну мотрити не би ли се како ушло у траг томе чуду; и гле — сусретоше се браћа са сноповима на леђима, хтевши их један другоме на рпу пренети!

Прочуше људи шта су браћа радила. Они мишљаху да је оно место где те рпе жита стајашу, с милоште братске што се ту догодило, Богу драже и милије него икоје друго. Зато подигоше на истом месту, у славу Божју, дивну цркву.

ПОРТРЕТИ ЦАРА ДУШАНА, ЦАРИЦЕ ЈЕЛЕНЕ И СИНА ИМ УРОША ИЗ БОГОРОДИЧИНОГ АКТИСТА (1335-1350)

ВРЕМЕ КРАЉА УРОША

Стевана Првовенчаног (1196-1227) наследио је његов син Радослав, па после долази његов брат Владислав, који је знаменит по манастиру Милешеви и преносу моштију Св.Саве ис Трнова у Србију у Милешеву. Услед татарске најезде која је опустошила средњу Европу и продрли до Јадранског мора, властела збаци Владислава са престола и постави његовога брата УРОША за новог краља (1242-1276)

У то време је већ био поглавар Српске цркве архиепископ Арсеније Сремац, који је наследио Св.Саву. Он је услед честих провала Бугара на крајеве где је Жича, подигао у Руговској клисури код Пећи Цркву Св. Апостола (1250), да би и седиште архиепископије пренео 1253 године. За архиепископа је изабран после његове болести четврти син Стефана Првовенчаног Сава II, који се пре монаштва звао Предислав (1264-1271). Мошти св. Арсенија Сремца данас почивају у манастиру Жребаонику код Даниловграда у Црној Гори.

За време краља Уроша Србија се много ојачала. Нарочито је помогло отварање рудника од којих је први био у Брскову на Тари. Тако је Србија економски много ојачала, те је могла плаћати и најамничку војску, а радну снагу је доводила за руднике из Ердеља.

Тада долази и до пада двестогодишњег Латинског царства које је сву скоро Византију држало, и Михаило VIII Палеолог долази за цара. Он је тиме угрозио и Србију, али је она успела избећи освајање захваљујући савезу са Бугарском и Карлом Анжујским.

Због сукоба са Угарском и пораза у Мачви, он обећа да ће пола свог краљевства дати Драгутину сину, јер је Драгутин био ожењен са Угарком бива ослобођен, али не хтеде сину дати што је обећао. Због тога дође до сукоба између оца и сина код Гацка (Херцеговина) и крајева војска би потучена. Урош се повуче у манастир и замонаши се, а Драгутин поста краљ Србије

Подигао је чувени манастир СОПОЋАНЕ код Раса, где је сахрањен и он и архиепископ Јоаникије I. Његова жена Јелена Анжујска подиже манастир Градац код Ибра.

Краљ ДРАГУТИН је владао 6. година, и кад је пао с коња и сломио ногу, сматрао је то Божијом казном што је збацио оца са престола, тако на сабору у Дежеву код Раса преда престо брату МИЛУТИНУ 1282 године.

После Јоаникија архиепископа дошао је ЈЕВСТАТИЈЕ I (1279-1286), син богатих родитеља. Замонашио се у цркви Св. Архангела у Превлаци код Тивта. Путовао је на ходочашће у Јерусалим, а затим се вратио у Хилендар. С положаја игумана Хилендара изабран је од стране сабора свештенства, као и властеле за архиепископа. Неки сматрају да је архиепископ Јевстатије имао и политичких заслуга у вези уређења односа између крајева Драгутина и Милутина приликом деобе власти у Дежеву 1282. Јевстатије је много волео да чита и слуша црквене песме. Непрестано је настојавао да у свим црквама буду неопходне потребе, а и сам је слао дарове подручним црквама. Умро је 1286. у манастиру Жичи, а његов наследник архиепископ ЈАКОВ (1286-1292) пренео му је мошти у Пећ. Јакова је наследио архиепископ ЈЕВСТАТИЈЕ II (1292-1309).

МАНАСТИР КОМ

МАНАСТИР КОМ (данас у развалинама) налази се у живописном пејзажу троугла Жабљака Црнојевића, манастира и села Вранине, који је преко цијеле године са Андријском гором острво Скадарског језера. Острвце Ком је обрасло шумом и ловорикама, црква светог Успенија потпуно запуштена, а само још једна фреска Пресвете Богородице у наручју Спаситеља, преживљава заборав вјерника и невјерника.

Манастир Ком је задужбина браће Ђурђа и Љеша Црнојевића, црква је посвећена Успенију Пресвете Богородице, а подигнута је 1415. године; у њој су ктитори сахрањени. Испод Кома су били чувени виногради и житна поља све до Вранине, Лесендра, Доша и Жабљака, док данас је водоплавно и претворено стихијом у острво Скадарског језера.

У манастиру Кому се ноћу кришом од Турака фебруара 1831. године закалуђерио млади Раде Томов Петровић Његош. Тада је манастир имао преко педесет калуђера. Како је млади Раде Томов као насљедник госпо-

дара Црне Горе, морао да буде свештено лице, то се на брзину закалуђерио. Све је било организовано тајно. Острошки архимандрит Јосиф Павићевић закалуђерио је младог Рада и дао му име Петар. Такође на тајну молбу црногорских главара, исте вечери дошао је призренски епископ Хаци-Захарије Ананија из Призрена преко Скадра са одобрењем скадарског паше, као по другим службеним пословима. Исте вечери по доласку рукоположио је младог монаха Петра за јерођакон, а затим одмах и за јеромонаха, а до ујутру и за архимандрита.

Млади архимандрит и господар Црне Горе Петар II Петровић Његош свечано се хиротонисао за епископа на Преображење у Петрограду — Русија у Спасо преображенској катедрали 6/18. августа 1833. од тадашњег руског Патријарха и чланова Св. синода. Хиротонији Његошевој присутан је био и руски цар Николај I, који је за Његоша и његову пратњу платио путне трошкове од Цетиња до Петрограда, преко Трста и Беча и натраг, као и дао на поклон десет хиљада рубаља за Црну Гору.

КРШТЕЊЕ НАТАШЕ ЂУКИЋ

"НАТАША - ПОКЛОН БОЖИЋА"

Рођен пре четири године, Сава Ђукић (постао) је прво унуче фамилијама Ђукић и Јузбашећ. Касније 27. децембра 1987 Илија и Јелена крсте осам и по недеља стару кћерку Наташу, а Савову сестру.

Као што је Сава био први унук ове две породице, тако је и Наташа постала прва унука бабама и дедама.

Диван дар Божији!

Крштење Наташе на десет дана пред Божић је значајно у томе пошто њено име и значи Поклон Божића.

Хвала Богу дан је протекао у расположењу. Захваљујемо се кумовима Саши, Марији, Петру и Дани Кулинчевић, на одзиву.

Такође хвала нашим родитељима и осталим пријатељима на помоћи преко дана. Хвала и пријатељима осталим на присуствовању, а посебно хвала о. Драгомиру Шиповцу што је извршио ову Свету тајну.

ПОРОДИЦА ИЛИЈЕ ЂУКИЋ

Горњи Манастир Острог

Тројаръ гл.д.

Служности твоја вѣсѣ глѣ
Богочленъ ѿказа сѣи, прѣвѣ,
вѣа въ молитвахъ, традицѣ
и пощѣхъ. Отче богоношнѣ:
образъ вѣсѣ сѣи допродѣ,
темъ нѣвои стѣдѣ, сѣи раши
вѣдѣ. Бога твоѣ вѣсѣ про-
изволенѣ, потѣвѣтѣ тѣ
своѣи цркви пѣствѣра и
дѣлѣно вѣрѣнѣ, и по пре-
ставленѣи твоѣмѣ, глѣсѣи
свѣтѣ тѣ то твоѣ нѣрѣши-
мо, спѣтитѣло Василиѣ:
тѣмѣже ико ико дѣрѣ,
новѣнѣ мошѣа Христѣ
Богѣ спѣстѣна душѣмѣ
нашѣмѣмѣ.

Доњи Манастир Острог

Кочѣакъ гл.д.

Ико ико вѣдѣнѣтѣа глѣ
порѣдѣнѣхъ. Господеви,
постѣмѣ и вѣдѣнѣмѣ своѣ
тѣло оубѣрѣна мѣдѣ, сѣ
сѣдѣ чѣстѣна дѣрѣ прѣвѣ,
томо нѣвѣна сѣи: сѣгѣ ра-
ди потѣвѣтѣа тѣ пѣствѣ
ремѣ своѣи цркви, Богѣ
дѣрѣ пѣствѣ сѣи тѣмѣже ко
Богочленѣи твоѣмѣ, глѣсѣи
возмошѣи сѣи мошѣа
ти помѣни и нѣмѣ вѣрѣно
чѣстѣнѣмѣ спѣтитѣло пѣмѣ
твоѣо да вѣи зѣвѣмѣ тѣ:
рѣдѣмѣа вѣрѣчѣнѣе отче
Василиѣ.

Боже силни, царе свих вјекова,
Штите свети рода Србинова,
Источниче сваке премудрости,
Источниче вјечите свјетлости,
који створи свјетове безкрајне,
људском уму недостижне тајне.
Тебе цјела васиона слави
и свод неба свјетлосни и плави,

Свети Василије Острошки се упокојио 1671. и сахрањем. Након седам година се јавио једном калуђеру у сну и кад су откопали гроб нашли су његово тело посвећено и цело. Већ више од 300 година долазе њему за помоћ многи и налазе исцелења. О томе у народу постоје сведоштва, а нека су и у књиге стављена. И данас сваки дан долазе ходочасници, а нарочито на славу Светог Василија 12. маја.

Манастир се налази код Никшића на путу за Даниловград. Од станице до Доњег манастира се пешачи пола сата, а од Доњег до Горњег манастира још пола сата. Свечеве мошти су у пећини у Горњем манастиру.

У Горњем манастиру је погинуо четнички комадант Бајо Станишић.

архангели, војсковође силне
и све неба војске преумилне.
Тебе славе твојих руку дјела
свака гора и природа цјела,
и извори дивни, бистри млечни,
сиње море и таласи речни.
Тебе славе цркве и олтари
Створитеља величају твари.
Свако биће на земљином шару
све се клања теби, моћном цару.
Твоје славе пуна су небеса
од Твог страха земља се потреса.
Давид пјева молитве и хвале
уз псалтире, гусле и кимвале:
Твојој слави, твојој величини,
Боже силни на плавој висини,
који земљи поезију даде,
срца људска да се њоме сладе.
Неприступна небесна свјетлости,
обдари ме знањем и крјепости
да у славу пјевам твога лика
и светијех твојих угодника.
Нека гласе гусле јаворове
дивну славу земље Србинове
олтар свети у острошкој стјени
Твом свемоћном подигнут имену.
Ту, на врху ове стјене јаке
крст се диже небу под облаке,
симбол свети и спасење наше
од кога се зли духови плаше
јер не могу гледати му лице.
Ту је извор студене водиче,
ту је црква Богом освештана
на темељу чврстом основана,
гдје су многе сузе обрисане
и демонске везе раскидане.
Ту се вјечно поју пјесме свете,
уздисаји к ведром небу лете
ту кандило негасимо сија
ту су мошти светог Василија.

ДРУГИ СРПСКИ УСТАНАК 1815

Збор устаника у Такову 1815 г. цртеж платна Паје Јовановића

После пропасти Карађорђевој Србије и неуспеха Хаџи-Проданове буне кнез Милош Обреновић крену да организује Други српски устанак, јер турски зулуми беху превршили сваку меру.

На Цвети 23 априла 1815. дође кнез Милош на народни сабор код цркве у Такову и ту, код једног грма (таковски грм) заједно са осталим старешинама утврди се одлука да се Срби опет дигну на устанак против Турака. Прота Јанко крстом благослови рат за ослобођење. По једнодушној жељи народа кнез Милош се стави на чело већ започетог устанка и рече: "Ево мене, ето вас, па рат Турцима".

На поруку кнеза Милоша да мало и велико устаје на оружје и бије Турке, народ скочи "и повадише из клада и из пањева своје скривено оружје, стане се оружати..." Сулејман-паша Скопљак пошаље једну турску војску према Чачку да угуши устанак. За то време кнез Милош је ослободио ПАЛЕЖ (Обреновац) и ту задобио два топа, оружја и муниције па се упутио према Чачку, где су се устаници већ били учврстили на брду Љубићу. После српске победе на ЉУБИЋУ (ту је погинуо Танаско Рајић бранећи топове), кнез Милош пође са војском према Пожаревцу и ослободи варош. И ту су доста заробили оружја и опреме. После Пожаревца оде кнез Милош на КАРАНОВАЦ (Крајево) који му Турци предаду.

Од Карановца се са војском упути на Дрину да сузбије војску Босанског везира Худриш-паше. Један део везирове војске налазио се је према Бадовинцима, а други у селу Дубљу, западно од Шапца. У крвавој и славној битци на ДУБЉУ Срби победе Турке и заробе Ибрахим-пашу.

После победе на Дубљу Porta је наредила да се поведу преговори.

КАКО ЈЕ ИЗАБРАН ПАТРИЈАРХ ВИКЕНТИЈЕ

Зграда Патријаршије у Београду

Пре него што почнем о самом избору, дао бих краћи увод.

Док сам био у Југославији и читао по новинама чланке о скорој прошлости, увек ми се провлачила сумња, да ли је истина што пише. Никад нисам прихватао ништа "ново за готово", него увек скептички. И овде у емиграцији сам продужио с истом навиком, можда несвесно. А можда имам до некле и право, јер се дешава да некад и овде хоће људи да "подвале". Морам признати да сам се више пута и покајао што сам посумњао. Такав случај је и са питањем избора патријарха Викентија.

Од Вурдеље сам подавно читао књигу "ОБЕЗГЛАВЉЕНА СРПСКА ЦРКВА" и тамо прочитао како су комунисти наметнули Викентија за патријарха српског. Мислио сам да је нешто од тога и било, а нешто да је додато због антикомунистичке политике, знајући да политички противници не бирају средства да постигну жељени ефекат.

Недавно сам прочитао у београдској "ДУГИ" од 6.2.1988 под насловом "УСПОМЕНЕ ЈЕДНОГ УДБАША", где Слободан Крстић -Уча износи своја сећања из рата и после њега. Тако поднаслов "ПОЛИЦАЈЦИ БИРАЈУ ПАТРИЈАРХА" говори исто што и Вурдеља у горе поменутој књизи. Тако тамо пише:

"У пролеће 1950 године...под сталном контролом су држани службеници свих амбасада, као и велики број домаћих грађана. УДБ-а се о свему старала, од свакодневне контроле расположења и кретања народа, до избора патријарха Српске православне цркве.

Иако су припреме изведене темељито, Свети Синод је у последњем часу за предлог епископа Јосифа, с листе кандидата избрисао Викентија Проданова, који је имао подршку највишег партијског и државног руководства. Достављач са лица места јавио је ту непријатну вест УДБ-и. Одржан је поноћни састанак ужег колегијума, на коме је одлучено да се у току ноћи пронађу сви они који су били за Проданова и доведу у свештеничко одеће како ујутру Свети Синод не би имао кворум и како би се одлучило о патријарху пролонгирала на три месеца. Удбаши су се растурили по граду за буновним владикама. Проналазили су их по хотелима, код рођака...Подухват је у потпуности успео, епископу Јосифу је убрзо напавана недозвољена веза са непријатељском емиграцијом и конфиниран је па је у његовом одсуству епископ Викентије Проданов лако прогуран за патријарха!"

Комунисти су тако поставили најбољег за њих, али Викентије није све учинио што су од њега захтевали. Није дозволи стварање "македонске цркве", па је како се прича постао жртва, платио је главом своју љубав према јединству Српске православне цркве. После њега је дошао Герман Ђорић, и он ће "успети" да по жељи комуниста створи два раскола, један у отаџбини и један у Слободном свету. И његов избор је био под истим околностима, о чему ћемо се осврнути у једном следећем броју.

МИЛОШ ТАРАБИЋ - ПРОРОК ИЗ КРЕМАНА

Почетком XIX века у селу Креманима код Ужица живео је чувени пророк Милош Тарабић. Родио се на селу, растао и умро у њему. После њега је пророковао Митар, Милошев синовац. Пророчанства су се односила на збивања у породицама, селима, Србији, као и целом свету. Све је то на папир стављао прота Захарић, тако да имамо сада сведочанства директно записана.

Када је Милош Тарабић навршио двадесет година, примећени су први виднији знаци његове видовитости. Прво предвиђање било је — сопствена смрт. Тачно је предвидео и годину своје смрти, рекавши то мајци која га је често молила да се жени.

"Чујеш ли ти мајко... Немој ме ћерати да се женим! Ја се женити нећу. Када будем навршио четрдесет пет година живота, онда кер ћеш ме укопати, а женити ме никада нећеш!"

Због његове одлучности да се не жени била је веома несрећна његова сестра Боса, којој је једном љутито одговорио: "Ја се, Босо, женити нећу, а ти ћеш се удати. И удаћеш се добро. Добићеш и дјецу, али ће ти све најмилије помријети у цвијету младости. Ондакар ћеш се сјетит мене па ћеш рећи: „Е јадна Босо, камо лијепе среће да се никад нисам ни удавала".

Ово његово пророчанство у потпуности се обистинило. Умро је тачно на свој рођендан 6. фебруара 1854. године, поживевши како је и казао 45 година. Неколико година после његове смрти, Боси су поумирала сва деца. Не могавши да преживи ову несрећу, умрла је сама после смрти петог детета. Њена лепа и имућна кућа убрзо је зарасла у коров.

Док је био дете Митар се није ни по чему разликовао од остале деце овог краја. Тек касније, у дечаштву, примећивали су како ћути, издваја се од сеоских другова, затвара у себе и удаљава чак и од своје најближе породице. У летњим месецима најрадије је бавио са великим стадом оваца, горе на планини Тари. У Кремна не би силазио ни када буду највећи празници, приликом којих се окупљало читаво село, нарочито млади. Тек понеки пут би обичног радног дана, али само по мраку сишао са планине да узме чисту преобуку, па би се још пре изласка сунца на Тару враћао. Зимске дане проводио је сам, избегавајући било какво друштво. У дугим јануарским и фебруарским вечерима излазио би из куће у дуге шетње до оближње борове шуме, у којој је некада остајао и по неколико часова. Као да није осећао зиму нити страх од вукова.

Овакво Милошево понашање забрињавало је остале укућане, браћу и сестре, а нарочито мајку, па су га због тога често запиткивали шта ради у шуми и како се не боји студени и курјака? На та питања обично је у кратко одговарао: "Да ми је зима — није, јер ме грију звијезде". Или: "Неће ме вуци, и они су Божје овце".

Волео је једино да разговара са својим много млађим кумом, тадашњим богословом, Захаријем Захарићем, који му је постављао слична питања и критиковао га што се не жени. Милош би му као и другима, давао исте одговоре. Говорио би да је он венчан са неким другим царством које није овоземаљско, те неће ни Богу да квари ред.

На питање младог Захарије зашто толико времена проводи у шуми, он би одговорио: "Видиш, мој куме Захарија, ја ти тамо у гори гледам... и све видим и чујем... Тако дознајем шта ће бити са свима нама, овијем народом и осталим свијетом... Како ја то све гледам и чујем, не умијем ти овијем језиком објаснити... Не знам коју ријеч да нађем".

Иначе је био вредан радник. Имао је необично благ израз лица, али истовремено и одлучан. Остављао је утисак веома бистрог човека.

Једно од најзначајнијих пророчанстава Милоша Тарабића је предвиђање животног краја чувеног Јована Мићића златиборског сердара, који је у том крају био неприкосновени господар у време кнеза Милоша. Тарабић је већ био предвидео пропаст Обреновића, па сердар нареди да се под стражом Милош доведе у Чајетину. После неколико дана тамновања позва сердар Милоша Тарабића на разговор, па га упита шта зна да му прорекне о његовој судбини.

- Ништа добро, господару. Ти ћеш умријети од глади, - одговори Милош.

Да би омаловажио Тарабића, јер му овај беше изрекао лоше пророчанство пред читавом његовом свитом, осциони велможа се поче смејати, па му рече:

- Е, кад си такав Божји чоек и пророк, погледај дође у авлију! Тамо видиш суждребну кобилу?

- Видим - одговори Милош.

- Дедер ми онда прореци какво ће ждријебе она ождријебити? Мушко јал женско? Ако не погодиш, оде ти глава - запрети сердар.

- Господару, ова кобила ождријебиће женско ждријебе, које ће имати зађу задњу десну ногу. Ако тако не будне, слободно ми скини главу.

Изненађен оваквом сигурношћу Милошевог одговора, Мићић нареди да кобилу убију, распоре и виде какво је ждребе. И кад извукоше ждребе из кобиле нађоше да је краће задње десне ноге. То пренерази сердара.

Када је 1842 дошло до династијске промене, Јован Мићић крену према Калугујевцу са својом гардом да брани кнеза Милоша Обреновића, ухваћен је и после скапа од глади у гургусовачкој кули 27. децембра 1844.

прота Захарије са
српским официром

.....

Баш тих година, казивао је прота Захарија, "када у Србији то нико није могао ни слутити, кум Милош ми се повери, да ће из земље отићи наш књаз Александар Карађорђевић. Ја се само насмијем на ове његове ријечи, те му рекнем: - Хајде, богати, Милошу, ко ће онда доћи да влада овијем народом?"

- Стари књаз Милош - одговори он.

- Како стари књаз, куме? Зар не знаш да је он умро и да је сахрањен у Румуњској?

- Е, куме, Зарија, није умро него је жив.

- Не аветај, куме, него говори и збори ко и остали паметни иксани! Знаш ли ти несретнице мој, да сам у новинама лично читао и прочитао и да у њима лијепо пише да је стари књаз мртав.

- Не љути се куме - мирно ме опомену, и не вјеруј тијем твојим новинчугама, него ме чуј што ћу рећи. Стари књаз ће доћи у Србију да влада, па макар био мртав, како ти кажеш да јесте.

И заиста, причао је касније прота Захарије, кроз коју годину вест о смрти старог књаза се показа нетачном, те он 1858. године поново на престо Србије дође.

Прорекао је Милош Тарабић и о династији Обреновића: о погибији у Кошутњаку кнеза Михаила и убиству краља Александра 1903. године.

"На престоље Србије поново ће доћи потомци Чернога Ђорђија. Он ће владати Србијом неко вријеме, а затим ће наступити велики ратови. Ратоваће се из године у годину. Прво ће Србија објавити рат Турској и ослободиће скоро цијело Душаново царство. И таман каде постане великачка држава, удариће на њу Швабо са још неколо јевропских сила. Биће велики помор у народу, те се неће знати шта је горе - јал толоке погибије војске, јал толике болешћине.

Могу ти казати - говорио је Милош своме куму - да ће Србија бити пуне три године у мраку. Но то неће бити само рат Србијин. Све земаљске силе удариће једна на другу и јопет ће наша Србија као побједник изићи. Узеће цијелу Босну и Херцеговину и друге земље ње наши живе, и све ће бити наше ње имају наше куће.

Неће дуго бити и Србија ће постати царевина, јер Аустрије и Турске неће више бити. Биће их, али ће бити малене ко неколико зрна гра у препуној ћаси."

Сва ова пророчанства су се до речи испунила почетком овог века.

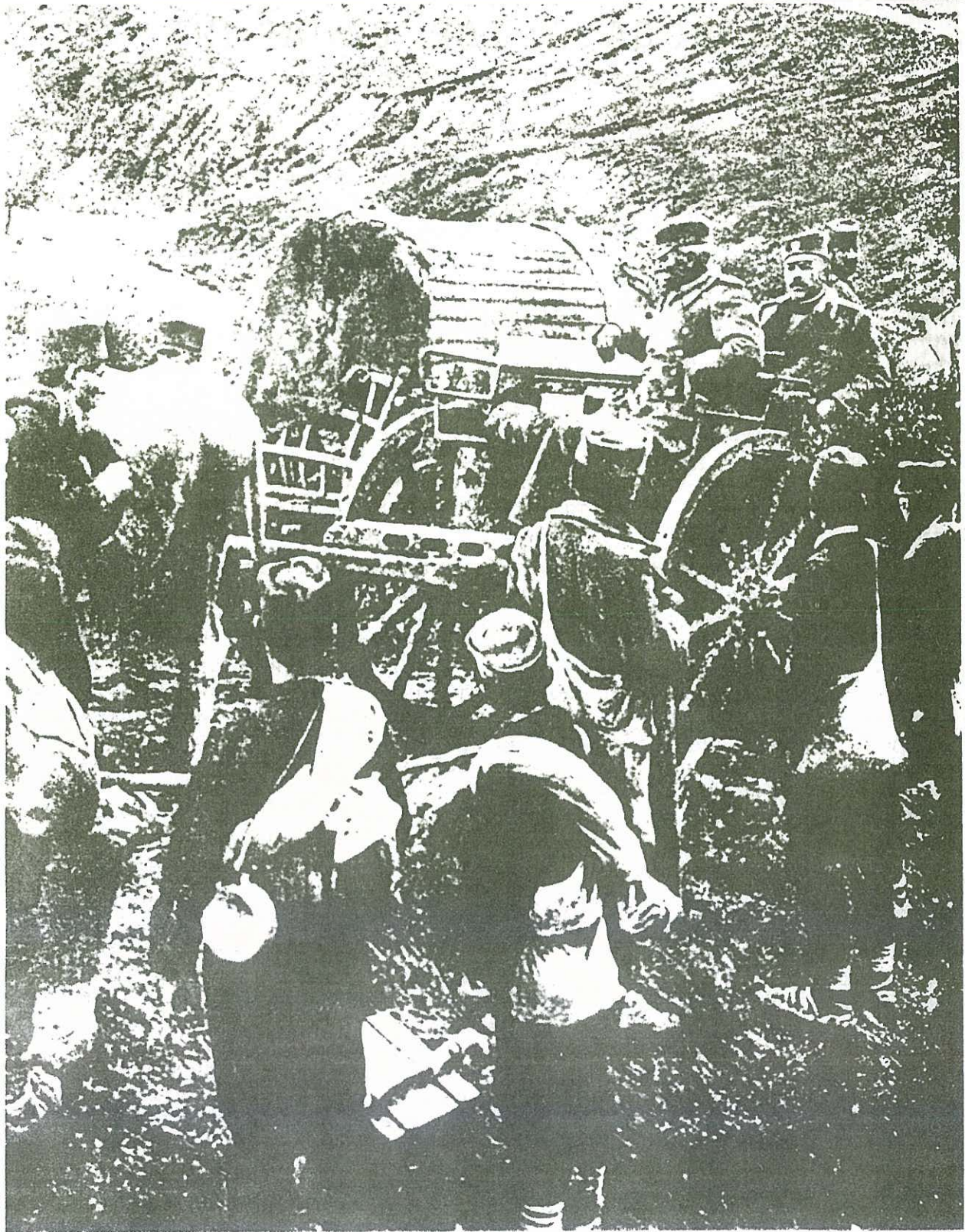
ПРЕМА КЊИЗИ "КРЕМАНСКО ПРОРОЧАНСТВО"

ГДЕ ЈЕ СПАСЕЊЕ

И ако су Свети Оци похваљивали монаштво као ангелски чин; иако су многи од највећих светитеља проживели век и дошли до савршенства у пустињи, ипак црква православна не препоручује монашење свима верним "Нити се сви у пустињи спасоше, нити у свету сви погибоше", рекао је један светитељ.

Једноме грађанину, који је и без наклоности к монаштву хтео поћи у манастир, рекао је св. Неофит: "чедо, место нити спасава нити губи човека, него дела спасавају или губе. Нема користи ни од светог места ни од светог чина онај који не испуњава заповести Господње. Саул је живео усред царске раскоши - и пропао је; Давид у таквој истој раскоши - добио је венац. Лот је живео међу безаконим Содомцима - и спасао се Јуда је био међу апостолима и отишао је - у Пакао. Ко год говори, да је немогуће спасти се са женом и децом, тај се вара. Аврам је имао и жену и децу, и 318 робова и ропкиња, и мноштво злата и сребра, па - ипак је назват Божјим другом. О колико се спасло служитеља цркве и љубитеља пустиње! колико велможа и војника! колико занатлија и тежака!... Буди побожан и човекољубив, и спашћеш се".

ВЛАДИКА НИКОЛАЈ - ОХРИДСКИ ПРОЛОГ

СТАРИ КРАЉ ПЕТАР ПОВЛАЧИ СЕ ПРЕКО АЛБАНИЈЕ НА КАРАМА

ВОЈВОДА ПЕТАР САМАРЦИЋ

ЗАБОРАВЉЕН У ЕМИГРАЦИЈИ-ПРОСЛАВЉЕН У ОТАЏБИНИ

Рођен је у селу Братаче код Невесињског поља. Пре рата је био угледни сеоски домаћин и политички је припадао партији која је била наклонена Русији, али није био комунистички настројен. Пре је то била вера и нада у православну Русију, какву су имали и његови претци.

Кад је избио устанак у Невесињу уочи Видовдана 1941. био је међу првима који је узео пушке у руке и повео организовање Срба да се заштите од усташког клања. Тих дана је и изабран за војводу од стране народа, јер је Невесиње већ научило имати војводе још од устанка 1875. године. У том чувеном устанку, где је голорук народ кренуо на наоружане усташе многи су се прославили, па је из тих дана остала песма која се и данас кришом пева: Невесиње без и једног топа,

Павелићу хрватску ископа.

Нарочито се показало чудо од јунаштва на Трусини где је погинуо Павелићев доглавник Мијо Бабић, чиме су пољуљани темељи најкрволочније до данас државе у свету. У тој борби се показао велики стратег и јунак Крсто Ђерић, а који је после мучки убијен од стране партизана Влада Шегрта.

Када су 1942 завладали Невесињем партизани и завели нечувени терор над накланим Србима, многи су од њиховог зулума бежали Талијанима као окупатору у град ради уточишта. Ускоро су партизани потиснути те је Невесиње опет постало српско са Талијанима у граду. Комунистима су се придружили само најгори. Четници су имали велики задатак: народ штитити од поновног усташког клања, од комунистичког "црвеног терора", и од окупаторске одмазде. Пријатеља нигде, а непријатеља превише. Петар Самарцић је знао ону народну: "Змију глади, испод ње се вади". Тако је и са Талијанима поступао. Од њих је добијао муницију и хране за народ с мотивацијом да се бори против комуниста, а у ставри и за то, а и против Талијана и свих који су на Србе устали, кад дође погодан моменат. Да је то тако било уистину, показује напад 1944 на Билећу, Требиње и Дубровник, кад је стигла вест да ће се Краљ Петар искрцати у Дубровнику.

Примицао се крај рата и почетак нове трагедије српског народа. Многи Невесињци и Гачани су одступили са Милорадом Поповићем, али грдно изгинуше на Козари од усташа и комуниста где и Милорад паде, а неки су стигли до Аустрије. Одатле су их Енглези вратили Титу и буду стрељани у Словенији. Навешћу један истинити детаљ из Словеније: у Словенији су их почели разврставати: старији на једну страну а млађи на другу. Знали су да за старије неће бити суда ни милости, али без оружја су и једни и други били мртви. Двојица момака Спасо и Милован-Шиповци, били су од детињства нераздвојни. Сад кад их раздвојише у две групе, Спасо ће рећ Миловану: "Миловане брате, зар ћеш ме сад оставити?" Милован га гледа зна шта значи Спасова група, ал' ипак одважно рече: "Нећу брате Спасо па шта нам Бог да!" и врати се међу старије. Оба су остала и нестала.

Војвода Петар Самарцић није хтео да одступи. Остао је као и Дража, надајући се у победу добра и исправљање грешке "савезника". Крио се у невесињским брдима као и многи други по јамама и пећинама, гладујући и жеднећи, док најзад није погинуо 1947. Његово мртво тело је донешено

у град и на раскрсници у једној рупи лежало неколико дана да га народ гледа, а ОЗНА је посматрала како се ко понаша. Ни њему се не зна гроба ни мрамора. Није имао деце.

Тај велики човек, велики Србин и четник пао је овде у заборав. Његов устанак није признат, иако је био први, ни од четника ни од партизана, јер није поведен одозго. Чак ни у Четничкој споменици нема његове слике међу војводама, иако је краљевим указом потврђено његово војводство.

Али он се прославља у отаџбини под другим именом, под именом Митра Жеравице. Прославио га је његов земљак и барјактар Српства Вук Драшковић. У Невесињу и околини свак зна ко је Митар Жеравица и ко је Мунџа, јер дела откривају свакога.

ПЕВАНИЈЕ МАТИЈЕ БЕЋКОВИЋА

— А Бог, као Бог, само ћути и гледа

Било једно доба, Свепочетни,
мислим да си га добро запамтио,
не смијасмо бити ни против кога,
осим против тебе, Свемоћниче.
Против неког чоек мора бити,
ако мисли бити за некога.

Бојали смо се некад само тебе,
а последије сваког осим тебе,
и од свега оног чега нема,
једино се Бога не бојимо.
За нашу је вјеру Бог премало,
зак је од нас стари и паметни,
и једино од тебе, Премудри.

Нема таког сињега кукавца
који тебе није срамотио,
скидо небо, сунцаро, богаро,
ко не смије обијелит зуба,
а о теби свашта, Сваштознанче,
на неког се мора издушити
из тијесног љуцкиг утrobiца,
ти си нама за сваког платио.

За све си нам ти кривац, Претечо,
да нијесмо могли и не бисмо,
ни дирнули колико светињу,
да си икака сила, Саваоте.
Љуцки ли је бити против Бога
ђе се може против свега бити,
а кад смијеш само против Бога,
шта од тога има жалосније?
(ИЗ БОГОЈАВЉЕЊА)

ИЗ БОГОЈАВЉЕЊА

Лако ли је убити, Господе!
Убиство је рат човјека с Богом.
Откада је с тобом заратио,
не може се од тебе отргнут.
Чим је један није и једини,
као да је сваки све побио,
у једној је крви крв свих људи.

Ђе је некад кум кума убио,
ту још земља на одуву дише.
Није могла шеница родити
ђе је душа на памук чупана,
а сад нема трна ни камена
с ког нијесу стругани мозгови,
а на свакој грани виси душа.

Ошворено писмо

ЕПИСКОПА БАНАТСКОГ АМФИЛОХИЈА (РАДОВИЋА)

Господину
Ђорђу Радосављевићу,
председнику Председништва
САП Војводине
Нови Сад

Поштовани Господине Председниче,

У листу „Политика“, среда, 13 јануара 1988. године (како чујем и у новосадском „Дневнику“ и новосадским мабарским новинама), објављен је допис новинара Ј. Даниловића о Вашој посети Вршцу и у њему уоквирена Ваша јавна оптужба против мене као епископа Банатског, под насловом „Владика окупља националисте“. Оптуђујете ме за ширење мржње међу људима, за антисоцијализам и антикомунизам, за национализам сумњивих квалитета. Уз то ме оптужујете да у седишту Банатске епархије окупљам националисте и узимам задатак да просветим Србе „јужног Баната“. Све те оптужбе су пропраћене отвореном претњом против моје личности, која, дозвољите ми да то кажем, подсећа на нека давно прошла времена. Њих данас не жели нико чак ни да се сећа, сем као море прошлости. Поменула се и дабогда неповратила!

Допустите ми, пре свега, да Вам најпре скренем пажњу, са дужним поштовањем према Вама и према положају који у овом моменту заузимате, да сам ја епископ не само јужног него целог (југословенског) Баната. У том својству бих се обрадовао да сте нашли за сходно да посетите древни Владичански двор у Вршцу, приликом Ваше недавне посете овом граду, да би макар упознали онога кога сте благоизволели ставити на оптужничку клупу. Уосталом, у самом Двору, као духовно-културном и просветном центру Баната више од двеста година, има шта и да се види, почев од старих сведочанстава наше културе па све до најновије „Смотре савременог иконописа код Срба“. Сада се, нажалост, после овакве Ваше изјаве таквој посети не могу више на-

дати. Јер, могао би онда и Вас иско сврстати у друштво опасних „националиста“ који се око Двора окупљају. Као што сте то Ви учинили са свима онима који су у последње три године кроз њега прошли.

Међу онима пак који су у последње време прошли кроз Двор има и јапанских, грчких и аустријских дипломата, француских новинара и књижевника, бројних поклоника са далеког Кипра и из Грчке, Мабара и Румуна, свештеника и верника. А знате ко од њих спада у моје најмилије госте? Добри мали румунчићи из Малог Жама који понекад добу у Двор да ми зацвркнућу кроз песму на свом матерњем језику. Овога лета је био гост епархије Банатске и митрополит Темнишварски Николај, а приликом недавног отварања „Смотре иконописа“ свако је могао да види у Двору мог старог пријатеља, садашњег Београдског надбискупа Словенца Франчишека Перка. Вероватно да је раније знао, оно што је сада од Вас дозвоао, да: ко воли свој народ мора мрзети друге! не би се те вечери усудио да понизе са мном капљицу доброг банатског ризинга, из бојазни да га можда не отрујем. Том истом приликом у Двору се могао видети и потпредседник ИВ Скупштине САП Војводине г. Гашић, као и председник Комисије ИВ Скупштине СР Србије за односе са верским заједницама Д. Драгојловић. Нисте ваљда и њих сврстали у сумњиве националисте? Имам ја ту и једног Црнца из Нигерије, званог Клифа, зову га у шали и „дрни бата из Баната“. Признајем понекад ми задаје главобоље, додуше не због боје коже — све ми је мило што је насликано и обликовано чудесном руком Невидљивог — него стога што су га припадници овог мога несрећног национа, кога око себе по Вама недозвољено окупљам, научили да помало пијуца...

А да и људе Српске нације окупљам око себе, и то понајвише, ту сте потпуно у праву. Понекад можда добе понеко који није по вољи новосадском новинару Мрчеку и њему сличнима, али и они сами знају да је тешко свима угледити. А још теже одрећи се друштва људи који, чини се с правом, заузимају угледна места у овој нашој данашњој књижевности и култури. Ни један од њих, колико знам, није побегао из Забеле, нити је под судском истрагом због прекршаја против уставног поретка ове наше социјалистичке Државе.

Уосталом, шта бисте Ви иначе очекивали од једног српског православног Владике? Да разгони Србе, да их раздваја на ужасе и пашалуке и да их прибраја непостојећим нацијама? Ако то будем радио, нећете ли ме Ви политичари одмах оптужити да се мешам у Вашу надлежност?! Столица Вршачких епископа на којој седим стара је 400 година. Много памти, а преко ње и њене владике; а највише страдања и брига за судбину Бо-

гом и историјом повереног јој Српског народа на овим равниним али и жервнично крстоносним просторима. Сви моји часни претходници, почевши од епископа Теодора, — Турци су га због национализма и жељи за слободом — жива одерали! — трудили су се, сваки према своме дару и моћима, да сабирају и просвећују овај народ, да заједно са њим носе његов крст и да га прате својом тугом и бригом до Темнишвара, Будима и Сентандреје и Нове Србије, подсећајући га увек изнова на његову стару славу и величину, да се не би утоио и претонио. Тако је сваки од њих уградио себе у српско духовно, културно, дозвољено — и национално биће. Знам да Ви све ово веома добро знате. Но кад знате, због чега ми овда прегните прстом, као беспризорника што се прети?

А што се тиче „антисоцијализма“ и „антикомунизма“ — не очекујете, ваљда да један хришћански епископ буде члан Партије која у статуту забрањује својим члановима веру у Бога? Или да самом себи копа гроб у организацији која има за циљ његово сопствено и његове вере, као сржи његовог бића — одумирање? У таквом „социјализму“ и „комунизму“, као и у оном који у име ефирног укида вечно и боговечно људско достојанство, и сами ћете признати да за мене заиста нема места! Ако је пак социјализам истинска човечност и братољубље, вредничко делење и ломљење хлеба свагдање — насупрот и свагдашња подела добара, — па да ли је садржај благе вести коју сведочим трудећи се да по њој живим. Она ме чак подстиче да нешто још дубље и важније: да поделим, колико је то слабином човеку могуће, и своје срце на подједнаке делове, свима људима и свима Божјим створењима у овој бесконачној васнони! Јер, вековно људско искуство, и старо и најновије, сведочи да све док су људски односи засновани на интересу а не на саможртвеној љубави, на подели добара без деобе срца, — њихово заједништво и „интересне заједнице“, пре или касније ће се претворити у само-

живно узајамно прождирање и паклену неслогу...

Ово што Вам говорим, то Вам из Цркве и о Цркви говорим, без икакве жеље да се мешам у веселу политику. А Ви рекосте да сте спремни „да подржавате све што је Црква“, а ономе што је преко тога да ћете се одупрети. Једнога се, међутим, бојим: да Ви говорите о Цркви као „обреду“ као да верујете да имате посла са мртвацима, па Вам је тешко прихватити да тај „мртац“ још увек може и да дише и да му организам пулсира, што по Вама, очевидно, није добро. Но, без обзира на то, држим Вас за реч да сте спремни да „подржавате све што је Црква“. Ако ту реч и одржите, будите уверени да ћете бити уписани златним словима не само у историји Војводине.

Ево, већ сада Вам се даје прилика да је ч испуните: Станите већ једном на пут, у име истинског достојанства и слободу људске личности, макар то било овде у Војводини која је у Вашој надлежности, систематском тајном и јавном пасиву атенста над савешћу милиона верујућих људи у школама, предузећима и друштвеним установама ове наше и по много чему другом земље. Доста нам је више „теривања“ и „убијања“ Бога у људима од стране језиво спавајућег „научно-дијалектичког“ погледа на свет! Ако је Црква одвојена од државе, није ваљда сама држава одвојена од намети на да почев од обданишта без прекида ствара дволичне и лицемерне грађане, који се поћу криштавају и славе а дању плаћају партијску чланарину; још увек скривају у ормане своје иконе и славске колаче и чекају пензију да се „сита Богу помоле“; који у недељу освићу у храму суседног града, да би у понедељак били на свом радном месту „ни лук јели ни лук мрисали“. У реду, нису сви такви и није баш све црно како изгледа, али да ли би и један једини човек смео да болује од те и такве шизофрене свести, која никоме никада добра до-

нела није. Знате ли Ви да је још увек много страха у људима, и то не само оног исконског, за кога психоаналитичари кажу да спада у егзистенцијалије људског бића „баченог у свет“, и стога битијно уплашеног? О како је свет и благословен онај члан у Повели Уједињених Нација по коме УН имају између осталог за циљ — „да ослобађају људе од страха“!

Гле, пре неки дан дође ми уплакана девојчица из школе; добила слабу оцену из владања, била је за Божић у цркви! Пре месец-два дана група школске деце замолила ме да им дозволим да обиђу Двор. Природно, дозвољено сам им. Идућег дана, чујем, претили им у школи да ће им одузети омладинске књижице. (Шта ли ће тек сада бити после ових Ваших „откривења“ о Двору као леглу „завереника“ против братства и јединства!). На Бацкој вечери слушах у Двору тихи разговор између наставнице и ученице: „Ми се овде писмо видели, разумеш“. „Разумем“, одговара дете више мимиком него речима. Прошле године група деце која је рецитовала на дан „мракољубица“ Светог Саве, саслушавана је и застрашивана да се више не усуди да учини такав преступ! Једној таквој ученици, веровали или не, наставница је озбиљно тврдила да „Свети Сава није ни постојао“, на што је она рекла: „Откуда онда школа Светог Саве у Београду?“ наставница јој је запушила уста речима: „Седи доле, шта ти знаш!“ Таквих и сличних примера има безброј од краја до краја Баната, само њега да поменемо, и то из деценије у деценију, из године у годину. О скидању, насилном, крстића са детињих груди (афричке талисмане, зачудо, нико не дира!) да и не говоримо, као ни о многим невидљивим траумама које немишљиво оставља тај вештачки створени сукоб између породичне и школе у нежној трениравој детињој души... Дошао ми је до руку текст предвиђен само за „литерну употребу“ (као некад код језуита „ад узум постгрозум тантум“ — само за употребу наших!), који, како изгледа, за то заду-

жени „активисти“ читају наставницима по школама (не дајући им га у руке). Тај текст садржи упутства како да се деца одварају од вере и Цркве и како да се неутралише „лукаво“ деловање Цркве на њих. Просто није ни за веровати да може да постоји и такво подземље које подрива Устав ове земље...

Но да се вратимо Вашим оптужбама: оптужујете ме за „националистичке позиције“. Али, дозволите ми да и ја Вас нешто упитам: У шта спада, г. председниче Председништва, оно прошлогодишње рушење капеле посвећене јеврејину Пророку Илији на Водници у Долову, око које се ко зна одкад молитвено братају Срби и Румуни? Овај мали спомен-чић једном од највећих бораца у историји против тираније и неправде, безаконно срушен педесетих година од агитпроповаца атеиста, омиовљен слогом Румуна и Срба, поново је срушен уз присуство будождера и полиције, а сада чека на дозволу; и чекаће, по свему судећи, „до кукова лета“. Спада ли и то у неговање братства и јединства као и добрих односа између Цркве и државе?

А оно јавно насиље пре две године над сестринством Манастира Месина и једном пунолетном особом, извршено уз сарадњу органа задужених да штите безбедност и уставна права грађана? Када сам и ја јавно блажен као човек, педагог и епископ преко средстава информисања. Задужени за односе са Црквом у Комисији ИВ САП Војводине ни до данас нису нашли за сходно да макар одговоре на наш протест и допис! Свима познати случај рашчињеног Мите Пљоскара из Јасенова беспредметно је овде и помињати. Решење тог случаја се већ четврта година судски одуговлачи, са каквих разлога — то зна онај који то чини, и тиме омогућује противзаконита злоупотреба храма, дома и имовине црквене општине Јасеново, односно Банатске епархије. Зар ово очевидно „пљоскарење“ са правдом не ствара злу крв и деобе у народу и зар оно не поткопава поверење грађана у самосталност и ефикасност нашег судства, ништа мање од босанског „фикретовања“ и „хамдарања“; као и оног косовског дугогодишњег „долан-

чења“, како на самом Косову називају скривање и покривање тамошњег правог стања и главних послатац малтене издаје земље на Косову и Метохији. Немојте рећи да сам овим речима о Косову опет загазио у воде национализма и политике. То су ране моје и ране моје Цркве, све док ми је тамо паљена Пећка Патријаршија, Високи Дечани и Грачаница, прецамијани храмови и оскрнављена гробља, сиповане девојчице и монахиње и на флашу набијени, а уз то и бесидно облачени, Борбе Мартиновић... А сва та непочинства као да су за Вас мање опасна од Банатског владике и његовог национализма!

И на крају, дозволите ми да Вас и ово упитам: Да ли Ви знате какву тежину има Ваша реч о мојој „националистичкој мржњи“ према другим народима овде у Банату? Шта ће рећи они међу њима који ме не познају (а таквих је огромна већина), када први човек САП Војводине, претпоставља се и најобавештенији, тако тврди? Откуда они да знају да се тај озлоглашени националиста, и мраву радује, и црву под кором грмовом, а камоли сваком боголиком људском бићу?! Ко то сад трује овде људе мржњом и квари људске односе? Но, нађите ми макар једног Мађара или Румуна, Словака или Немца који ће се пожалити да сам му на сенку стао речју или погледом или неким поступком? Ако га не можете наћи, а сигурно је да га нема, сем подплаћеног, онда зашто и у чије име ме Ви блатите пред њима и свима, користећи свој положај?

Ова Ваша изјава, г. председниче Председништва, зове се на обичном људском језику тешка клевета и за њу се у нормалним приликама судски одговара. Но, ја Вас не намеравам тужити. Прво, зато што ми то не пристоји као епископу Цркве Христове и не лежи као човеку. Друго, што смо ми људи Цркве навикли већ дуго

времена да нас ударају маљем по здравом мозгу а да нам при том не дају ни да плачемо, те би одговор на моју тужбу бојим се било ново „пљоскарење“ (у мом крају кажу „хо-сање“) с правдом. И треће, зато што сам уверен да ова клевета и неистина није из Ваше главе, него Вам је неко злонамерно подметнуо, као „кукавичје јаје“.

Зато, премда по Вашим речима Вас „не треба нико да подучава“, дозволите ми да на крају кажем да ми грађани очекујемо од човека на Вашем положају више одговорности, да не кажем политичке мудрости и далеквидости. Усудићу се рећи: и више људске разборитости и поштовања према другима.

У то име остајем, са дужним поштовањем,

Вршац 19. јануара 1988. Богојављење

Епископ банатски
Амфилохије

● ПРАВОСЛАВЉЕ

Ово писмо епископа Амфилохија доказује свим Србима колика је слобода Српске цркве тамо у комунистичкој Југославији.

Посебно је интересантно што Писмо долази од младог владике, јер то говори да не губимо наду.

Пре три године када је он био овде видело се да је то Србин старога кова, надахнут на врелу Мораче чојством и јунаштом.

Такав Српској цркви и народу треба архијереј без страха и мане.

СВЕТОСАВСКА ПРОСЛАВА 1988

Овогодишња прослава је верујемо била историјска и као таква остаће многим у успомени. Питаћете се зашто. Зато што је ово била последња забава у част Светог Саве одржана, у туђој сали.

Па баш због тога ћемо се мало задржати и забележити ток прославе у суботу вече 30. јануара 1988.

Водитељ програма је био наш свештеник о. Драгомир Шиповац, а прва тачка је била химна Светом Сави коју су на бини отпевали учесници. По том је Зорка Шиповац кроз песму пожелела добродошлицу свима. Затим је о. Драгомир одржао пригодну реч о Светом Сави поручивши на крају: Пошто је Св. Сава заштитник ове парохије, његова би највећа радост била кад нас види велики број да идемо стазом коју нам је показао, а то је: волимо Бога и волимо свој српски народ, и тај аманет Светитеља Сава на наше потомство да предамо. Ми смо у емиграцији подигли доста црква и домова за окупљање. Негде се и окупљамо, а негде нам стоје саме. Али смо се слабо показали умешношћу припремања наследника, а то се десило услед немања школа. Школа је највећи гарантер да ће нам деца остати Срби. Због тога апелујемо на вас који имате децу или унуке да их доводите у школу. Нису узлудне оне речи у Химни: СРПСКЕ ЦРКВЕ И ШКОЛЕ СВЕТИТЕЉСКОЈ ГЛАВИ. А Свети Сава је поред црква и манастира подизао и школе. У поробљеној нам отаџбини су избацили Светог Саву из школа, док ми у слободном свету и немамо школа да би у њима висео лик Св. Саве... Ове речи свештеника су примљене к срцу, јер су схваћене као порука за добро и напредак Српства.

Ф Г "Авала" је одиграла сплет игара, а затим група Ф К "Србија", са дичним шумадијским ношњама и крунама на шајкачама. Опет једна рецитација и затим група од Ф К "Синђелић", мада не у пуном саставу, али је клуб ипак показао вољу да учествује на нашем слављу. И на крају је ФГ "Авала" завршила са још једним дивним сплетом игара одушевивши народ квалитетом игре и песме. И на крају је свештеник захвалио свима који учествовали на слављу и указао на то колика је потреба добрих одбрана међу српским заједницама, јер само ће слога Србина спасити, а да би било слоге мора постојати толеранција.

Фолклористи су повели Крајево коло, а народ се придружио па се са њима сељем наставило до иза поноћи.

Сутри дан је служена света литургија у храму Светог Саве у Калтону. Саслуживали су са нашим свештеником часни оци из Ст. Албанса и Ђилонга о. Драган Јоцковић и о. Владислав Ђорђевић, док су појци складно одговарали. Народа је било као за Божић, тако да је и порта тесна била. Домаћим славе г. Дмитар Вранешевић, наш дични старина са Кордуна, поносно је стајао са српском тробојком целог славља, показао се достојним домаћином. После литије пререзан је Славски колач и за домаћина догоди не се примио млади Павле Јевтовић.

Славски ручак је био богат како и доликује захваљујући сестрама и одбору. Једино је мана била што су многи отишли кућама јер није било места ни у сали ни под шатором. После ручка су почели поздрави и че-

ститања од стране званичних гости. Јован Пјевач је по обичају водио славски програм. Домаћин г.Вранешевић је одржао дивно слово о Св.Сави и приложио \$ 1000. Он је још раније дао \$ 600.за припремање славе.Ту његову дарежљивост су сви присутни поздравили аплаузом. Наш свештеник је такође честитао славу и захваио браћи свештеницима што су дошли да увеличају славље и на крају упитао:"Зар након 35 година постојања ЦШ Општине ми немамо где примити наше госте за славу? Где год одете:у Ст. Албанс, Ђилонг, мали Јалорн или Водонгу гости имају где да седну, док овде у Калтону морамо да се збијамо и опет нема места. Градимо салу у Гринзбари као браћа Мрњавчевићи Скадар на Бојани.Зато приложите и од управе тражите да се она сала што пре завршо..."Потом је додао:"Ми у Аустралији нестадосмо као Срби. Наша деца се претворише у аустралце,и већ пет-шест година мислим да овако на слави позовем једнога човека да нама који имамо мању децу каже начин васпитавања подмладка. Тај човек је наш добро познати чика Бранко Пјевач,који је практично показао своју умешност". Ово изненадно позивање је збунило чика Бранка, па је дао овај савет:"Ја сам стар 75 година и од малих ногу идем у цркву. У цркви се све учи и научи. И данас ми је највеће задовољство кад могу доћи у цркву да појем колико умам. И ви тако чините. Долазте с децом у цркву и тако ћете их сачувати". Овај његов савет је поздрављен бурним аплаузом одобравања. Затим је г.Пјевач извадио \$ 1000.и приложио за градњу дома. Ређали су се и остали делегати честитајући и поучавајући, а на крају је г.М.Софранић скренуо пажњу да се и млађи требају показати да су нешто подигли, јер су стари доста подизали, замоливши у исто време да старији приме млађе као своје јер нам је иста судбина.

После поздрава Сибин је наставио са музиком, а народ је прилазио и код благајника даривао своју цркву. За похвалу је велики прилог нашег Кола Српских Сестара "Огњена Марија" које су предале цркви сав свој годишњи приход. Све у свему скупљено је тога дана преко \$12 000.

Очекујемо да ће догодине прослава бити у Гринзбари, а Јован Пјевач је најавио да је Марко Милекић обећао да се Видовдан прослави у новој сали.

ДМИТАР ВРАНЕШЕВИЋ ЗАСЛУЖНИ КОД ЦРКВЕ "СВЕТИ САВА"

У прошлом броју "Светосавника" смо обећали осврнути се на још једног доброг Србина, који је радом и понашањем много заслужан и цењен у овој црквеној заједници, то у знак захвалности према г.Дмитру чинимо, мимо његовог знања, надајући се да нам неће замерити.

Дмитар Вранешевић је бивши официр Краљеве гарде. Од априла месеца 1941 до краја рата био је ратни заробљеник у Немачкој. После рата је одбио да се врати у војену отаџбину због доласка комуниста на власт,и реши се да потражи уточиште на Западу у Слободном свету. У Аустралију је стигао међу првим 1949 године.

Од оснивања ове црквеношколске општине постаје њен члан, помажући је материјално и морално. Такође је редовно похађао богослужења, и не само нашег храма "Светог Саве" већ одлази и у друге цркве,а не заборавља ни наш Слободни српски манастир код Канбере, где је доживотни

члан Дечјег кампа који организује Савез кола српских сестара. Доста је дао за градњу манастира и увек се брине како напредује било каква да је градња или подизање, а посебно зидање манастирске цркве. Није он и дом у Гринзбари заборавио. Постао је његов утемељач.

Његово благочешће, кротост и смиреност, повезано са побожношћу, као и дарешљивошћу треба свима нама да буде узор и путоказ на светосавском пољу. Нека Те брате Дмитре Господ поживи на многаја љета, а Твој свети пример углед свима нама.

ВК

ДОБРОВОЉНИ ПРИЛОЗИ

ОД 1. ДЕЦЕМБРА 1987. ДО 1. МАРТА 1988.

Љубомир Наградич - 10.-	Александар Петровић - 20.-	Душан Јовановић - 20.-
Славољуб Зечевић - 5.-	Драго Стаменковић - 20.-	Милош Дакић - 100.-
Милан Ковачевић - 20.-	Грујић Ацо - 20.-	Владос Живковић - 20.-
Јован и М. Пјевач - 20.-	Брано Николић - 10.-	Бошко Бејатовић - 20.-
С Ч "Равна Гора" - 100.-	Нада Докмановић - 20.-	Радмило Живковић - 10.-
Ђорђе Ђукић - 50.-	Витомир Јевремовић - 10.-	Вито Новаковић - 20.-
М З Илић - 50.-	Станиша Грујић - 50.-	Босиљка Дрча - 20.-
Магдалена Кљајић - 20.-	Марко Бањанин - 20.-	Милисав Божић - 20.-
С Грујић - 20.-	Милан и Вера Кљајић - 20.-	Браћа Орлић - 50.-
Мица Ђурић - 10.-	Јулија Лончар - 6.-	ЦШО Френкстон - 100.-
Бојка Ђукић - 4.-	Дмитар Вранешевић - 450.-	Драги Ђорђевић - 20.-
Бранко Ђорђевић - 20.-	Босиљка Рајић - 20.-	КСС Калтон - 3500.-
Породица Кљајић - 20.-	Павље Јевтовић - 20.-	КСС Ст. Албанс - 50.-
нечито име - 5.-	Бранко Пеурача - 5.-	Цвета Гавриловић - 50.-
Гојко Лакић - 10.-	Зоран Краварски - 10.-	С Ч "Равна Гора" - 100.-
Илија Вукота - 10.-	Никола Вујанић - 10.-	фам. Трифуновић - 10.-
Н Н - 1,50	Илија Чубрило - 20.-	УБ "Д. Михаиловић" - 50.-
Марија Ђурковић - 5.-	Радомир Стојковић - 30.-	Лазар Јузбашић - 20.-
Љубиша Цветковић - 10.-	Радмило В. Живковић - 20.-	СКК "Свети Сава" - 30.-
Мил. Борисављевић - 10.-	Бранка и Р. Живковић - 20.-	Тома Бањанин - 20.-
Бранко Пеурача - 5.-	Милан Зубан - 10.-	Милан Девећ - 149.-
Радисав Богичевић - 20.-	Петар Дамјановић - 10.-	Драгица Оклобџија - 10.-
Жарко Сретеновић - 20.-	Михаило Томић - 20.-	Софија Духон - 50.-
Н Павлица - 2.-	Т. Јелић и Ј. Козић - 10.-	Весо Марковић - 10.-
Иван Дуловић - 10.-	М. Ковачевић - 20.-	Петар Тешић - 10.-
Драгољуб Јовановић - 20.-	Драгољуб Јовановић - 20.-	Милан Цимбаљевић - 20.-
Душан Јовановић - 20.-	Душан Лемаић - 10.-	Раде Јоветић - 20.-
Михаило Томић - 20.-	Драгица Милановић - 10.-	Милан Кнежевић - 20.-
Зоран Краварски - 20.-	Милева Милена - 10.-	ФК "Србија" - 50.-
Милан Цимбаљевић - 10.-	Манојло Поповић - 30.-	Мићо Козомара - 20.-
Ана Краварски - 20.-	Зорка Шиповац - 20.-	ФК "Синђелић" - 50.-
В Драгићевић - 20.-	Раде Оклобџија - 30.-	Милоје Софранић - 20.-
Јован Пјевач - 10.-	Јован и М. Пјевач - 20.-	Живом. Николић - 20.-
Саво Чубрило - 50.-	Владо Шиповац - 20.-	Раде Чулић - 100.-
М Чупић ? - 10.-	Обрен Поповић - 10.-	Милош Момчиловић - 20.-
Др С Филиповић - 50.-	Александар Миља - 20.-	Милош Јеврић - 20.-
Воја Викановић - 20.-	Дане Козић - 20.-	Саво Чубрило - 25.-
Јово Бараћ - 20.-	Ранко Булатовић - 50.-	Витомир Обрадов - 50.-

Стево Драговић --- 10.-	Александар Станковић 10.-	Ранко Булатовић- 20.
Р Јевић ----- 40.-	Марко Стојнић ----- 20.-	СИКД "Његош" --- 30.
Витомир Новаковић 10.-	Ђорђе и К. Козић ---- 20.-	Дмитар Вранешевић
Степа Степановић - 10.-	Радован Милетић ----- 20.-	1.000.
М Марић ----- 10.-	Гојко Лакић ----- 20.-	Ц Н Одбрана ---- 50.
Митар Козомара --- 10.-	Лука Петровић ----- 20.-	ЦШО Ст Албанс --100.
Јелић и Козић ---- 10.-	Вера Кљајић ----- 40.-	Бранко Јевтовић- 20.
Слобо Предић ----- 5.-	Жарко Сретеновић ---- 30.-	ЦШО Ђилонг -----100.
Бојан Стојнић ---- 10.-	Миодраг Никитовић --- 20.-	Ђуро Купрешанин- 20.
Ксенија Ђеранић -- 10.-	Живадин Петровић ----150.-	КСС Ђилонг ----- 50.
Никола Милинковић 5.-	Глигорије Хешков ---- 20.-	ЦШО Јалорн -----100.
Милош Петровић --- 10.-	Влајко Ђеранић ----- 20.-	КСС Јалорн ----- 50.
Тоша Плачејевић -- 10.-	Миладин Петрић ----- 20.-	Д. Петровић ----- 20.
Божо Брђанин ----- 30.-	Мирко Петрић ----- 20.-	ЦШО Водонга ---- 50.
Б Кујовић ----- 40.-	Санко Аперлић ----- 12.-	КСС Водонга ---- 50.
С Матић ----- 10.-	Милић Булатовић ----- 20.	Драгић Јанковић- 20.
С.Костадиновић ----- 20.	Барнко Ђорђевић --- 40.	Бранко Милекић -- 50.
Владо Бошњак ----- 20.	Мићо Милојевић ---- 50.	Радивоје Николић- 20.
Милорад Шушањ ----- 20.	Марица Ђорђевић --- 20.	Алексија Милановић10.
Исо Крлеуша ----- 25.	Миле Бањанин ----- 20.	Радован Грујић -- 20.
Атанасије Новаковић 30.	Слободан Чулић ---- 20.	Јанко Пупавац --- 20.
Младен Сојевић ---- 20.	Станић Владимир --- 20.	Милан Вукобратовић20.
Фамилија Парковић - 10.	Мица Ђурић -----100.	Владо Гаћеша ---- 20.
Марко и Н.Бањанин -100.	Дијана Вековић ---- 10.	Драго Марковић -- 20.
Радивоје Ристић ---100.	Дамјан Вековић ---- 10.	Раде Оклобџија - 40.
Милојко Југовић --- 20.	Виљко Цвијетић ---- 20.	Милан Вукчевић -- 5.
Радисав Богићевић - 20.	Милован Пауновић -- 50.	Радм.Б.Живковић - 10.
Славко Ђурић ----- 20.	Раја Богдановић --- 20.	о.Мића Јовановић- 10.
Душан Лемаић ----- 30.	Михаило Стефановић- 20.	Даница Ђокић ---- 10.
Душан Петковић ---- 15.	Томислав Калађурђевић.20.	СНУ"В.Караџић" -- 30.
Божидар Ковач ----- 20.	Вукосав Јовановић - 20.	за + М.Антић ---- 50.
Неђо Шиповац ----- 50.	Хран. Анђелковић -- 20.	

ПРИЛОЗИ ЗА "СВЕТОСАВНИК"

ОД 1. ДЕЦЕМБРА 1987. ДО 1. МАРТА 1988.

Раде Јоветић ----- 20.-	Божо Брђанин ----- 20.-
Радмило В.Живковић -- 10.-	Душан Смиљанић ----- 4.-
Тихомир Оклобџија --- 10.-	Живомир Николић ----- 5.-
Радомир Савић (Курјак) 5.-	Јово Дубајић ----- 10.-
Саша Кулинчевић ----- 6.-	Исо Крлеуша ----- 10.-
Стево Гајић ----- 10.-	Драгољуб Петровић --- 10.-
Миодраг Костадиновић- 10.-	Перо Јевтовић ----- 20.-
Дмитар Вранешевић --- 10.-	Никола Марковић ----- 20.-
Илија Никић ----- 10.-	Вера Ковачевић ----- 35.-
Бранко Пеурача ----- 5.-	Софија Духон ----- 10.-
Михаило Мијатовић --- 10.-	Обрен Поповић ----- 10.-

Хвала на дарожљивости коју пружате према својој цркви.Тиме показујете колико вам је она на срцу.

Уредништво СВЕТОСАВНИКА вам се најтоплије захваљује на прилозима, јер нам Ваш прилог говори да није узалудан наш труд око уређивања, писања и штампања овог нашег скромног црквеног гласила. ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!!!

РАДОВИ НА ДОМУ У GREENSBOROUGH

Током задња три месеца доста се урадило на Дому. Али најзначајније је било постављање стубова и греда за патос. Доста је требало труда да се онолики стубови поставе, залију бетоном, а који се морао возити у колицима од улаза. Затим доношење и постављање греда на стубове, што је изискивало велики физички напор, а онда преношење других греда, резање и прикивање. Додуше, помогло је што су у сали рупе избушене трактором, али се доста њих морало копати ручно на улазу где није могла машина приступити. За похвалу је група Гламочана, који су на челу са Стевом Гајићем велики део посла и терета обавили. Тако је управа, један део чланства и мањи број парохијана доста уштедила радећи суботом а понекад и Недељом, молећи Бога, на овом великом послу.

Такође сматрамо за дужност да похвалимо Сава што је обавио велики посао прања цигле. Исти посао су раније обављали у мобама, тако да је сад сва цигла опрана и споља и изнутра.

Док се сад исправе неке грешке које су учињене, као потпорни зид на годњој страни где лежи земља, прећи ће се на ударање патоса. А пре но што се патос удари поставиће се цеви за водоинсталацију, а онда треба ставит врата и прозоре, тако да ће се тиме затворити сала. Велике ће издатке требати утрошити да се "сурић" проведе са оне стране пута. Све то стиже одједанред и потребно је велико прегнуће.

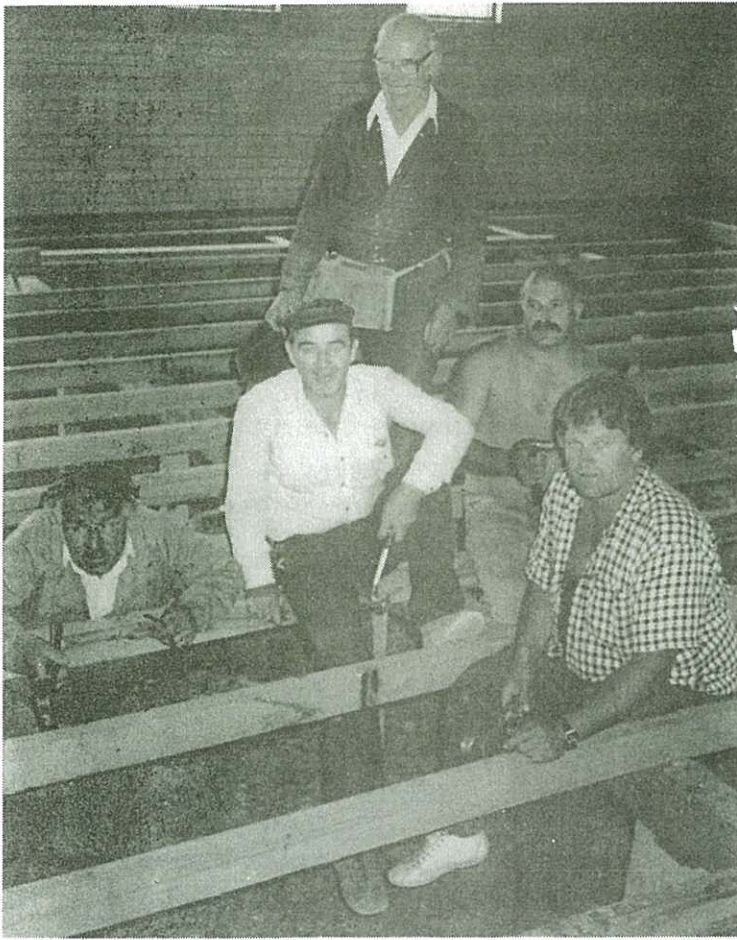
За велико је дивљење и похвалу њима десетак, који су углавном увек на лицу места, јер раде за себе пет или шест дана, а седми на Дому. И никад их не чујеш да им је тешко ни да се жале. Зато умољавамо све да приђу и помогну овим вредним људима. Ако не можете физички или материјално, дођите макар и видите шта се ради. Јер то је за све нас.

У суботу 1. децембра 1987. ова група се сликала позади сале где су се затекли кад је дошла Милица Пјевач да слика за спомен, а и за Светосавник.

На слици се виде, с лева што стоје: Живота Нешић, председник Грађевинског одбора Марко Милекић, Неђо Шиповац, сестра Вука Јузбашић, председник ЦШО Калтон Витомир Обрадов. Чуче: Божидар Ковач и о. Драгомир Шиповац.

Неђо, Божо и о. Драгомир радили су на равнању земље под бином, где ће се после излити бетон. Сестра Вука Јузбашић је помагала око послуживања кафом и хладним пићем, а остала тројица су са осталим прикивали у сали греде што иду испод патоса.

На Дому што се гради велику заслугу имају браћа Срби Гламочани. Кад је било шта требало да се ради, они су ту. Кад се чистио малтер са цигле, па кад се радило на патосу, греде носити, резати и прикивати, из далека им није било тешко доћ и радити за своју цркву. Тога дана кад се требало сликати и на тај начин да им се ода дужна почаст дошла су само њих четворица.

На слици се виде, с лева на десно: Мијо Талијан, Митар Козомара, Стево Гајић, Лука Петровић и са њима се сликао наш вредни Србин Ранко Булатовић.

Као што видите греде су већ постављене за патос. Надамо се да ће ускоро бити и патос, као и остало што треба.

Уколико желите да помогнете радом, а знате шта треба, назовите било ког члана управе, или свештеника, и они ће вам рећи кад су мобе.

ПРИЛОЖНИЦИ ЗА ГРАДЊУ ДОМА ОД 23.8.1987-1.3.1988.

Марко Милекић -----	262.-	Илија Чубрило -----	240.-
Вукашин Божовић -----	500.-	Никола Вујанић -----	300.-
Радисав Богићевић -----	300.-	Петар Јевтовић -----	100.-
Михаило Јовановић -----	40.-	Станиша Грујић -----	100.-
Бранко Ђорђевић -----	700.-	Иван Јаковљевић -----	100.-
Рајко Петровић -----	20.-	Петар Крчевинац -----	50.-
Милица Гвозденовић -----	50.-	Витомир Обрадов -----	200.-
Живомир Николић -----	150.-	Бранко Пјевач (пород.)	1000.-
Милијан Кулинчевић -----	1000.-	Милутин Костић -----	500.-
Спасоје Цвикић -----	200.-	Милан Ковачевић -----	300.-
браћа Никодијевић -----	600.-	Душан Јоветић -----	50.-
о. Драгомир Шиповац ----	480.-	Власта Михаиловић -----	100.-
Живота Нешић -----	100.-	Богољуб Петрић -----	100.-
Савко Даниловић -----	50.-	Бранко Рупар -----	50.-
Радмило Курилић -----	20.-	Михаило Томић -----	500.-

ПРИЛОГЕ ЗА ГРАДЊУ ДОМА МОЖЕТЕ ДАТИ СВАКЕ НЕДЕЉЕ НАШЕМ БЛАГАЈНИКУ, ИЛИ СЕ ОБРАТИТИ БИЛО КОМ ЧЛАНУ УПРАВЕ:

И ДА ЗНАТЕ, НОВАЦ ДАТ ЗА ГРАДЊУ ДОМА МОЖЕ СЕ КЛАЈМОВАТИ ЗА ПОТЕЗ (ТАКСУ), ЈЕР ЈЕ РЕГИСТРОВАН КОД "ТАКСЕЈШЕНА".

Божићни празници су као и увек свечано прослављени. На Бадње вече је после Вечерње освећен бадњак у цркви, а затим је свештеник уз помоћ Јована Пјевача делио свето дрво побожним Србима Светосавске парохије. На слици се види како Ђуро Јакшић побожно прилази за узме бадњак. Пред њим је наша побожна парохијанка Милка Пауновић.

Сутри дан, на Божић је било као на Божић. Мирбожање, честитање и здрављење са познаницима и пријатељима. Народа је било толико да се одавно није толико видело. То је знак да живи вера у Српском роду!

ОТПАДНИК ИЗГОРЕО СВОЈУ ИКОНУ

Једна побожна православна хришћанка из Војводине испричала ми је како је нека жена њена познаница отпала од праве вере и прешла у назаренску секту. После тога она је успела да у своју јерес преведе и свога мужа. Пошто ова јерес одбацује часни крст и свете иконе, они су икону светога Николе, своје славе, бацили у ватру те је изгорела.

Кратко време после тога дођу му у кућу неки из комшилука и у разговору запитају домаћина шта је урадио са иконом крсне славе. Он са подсмехом и цинички одговара: „Бацио сам је у ватру! Да знате само како су се свецу грчиле ноге у ватри!”

Чим је изговорио ове речи, пао је на под, почео грчити ноге и јаукати од болова. Тако је у стравним мукама цркао пред свима.

Платио му Господ одмах за његов отпад и безбожни поступак према светом Николи. Многи су тако проишли који су ратовали против светиње.

ВЕНЧАЊЕ НЕЋА ШИПОВЦА И СИМАНЕ ДАМЈАНАЦ

Венчање Неђа и Симане обављено је у храму "Светог Саве" 24.1.1988. Била је то права невесињска свадба. А Невесињци су познати по весељу и честитости. Цели дан се наздрављао: ове године венчавао, а исте и крштавао. Желимо им срећан и Богом благословен брак.

ВЕНЧАЊЕ ЂОРЂА БАНИЋА
И СИЛВАНЕ ОКЛОБЦИЈА

30. јануара 1988.

Дивно је то венчање и свадба била. Обоје младо, обоје образовано и обоје српска деца. Ђорђе је на Војној академији, а Силвана задњу годину на Мелбурн универзитету.

Раде Оклобџија, вредни члан наше цркве, прошле године је удао млађу кћерку Валентину у Канберу, а ове године удаје и другу Силвану, опет у Канберу и тако је пребринуо бригу где ће и за кога се удати.

Силвана је дуго година играла фолклор код наше цркве, и била скромна, тиха и упитана.

Нек им Бог благослови брак !

ВИТЕЗОВИ ПРВОГ СРПСКОГ УСТАНКА 1804-1813.

Stanove Glavash

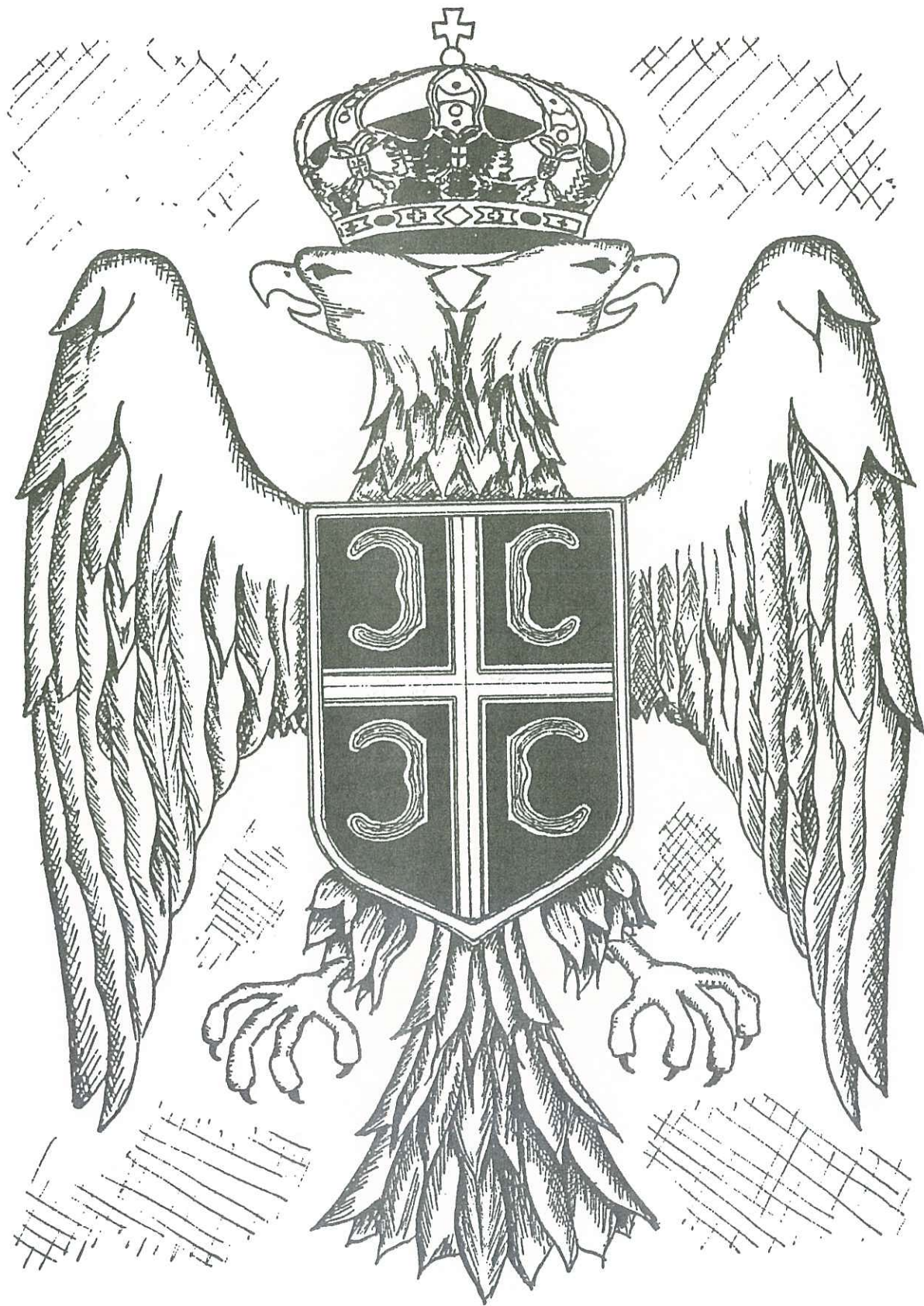
Vasa Charapih

Yakov Nenadovich, Internal Affairs

Oshko Stokovich, External Affairs

KOSOVO Radio & T.V. Service

75 Scotchmer Street
North Fitzroy

Phone: 481 3269

Manager: P. SOJEVIC

- * Color T.V.
- * Hi-Fi
- * Antenna Inst.
- * Reconditioned T.V.s

T.V.s BOUGHT (any condition) & SOLD

ВРШИМО ПОПРАВКЕ ТЕЛЕВИЗОРА У
БОЈИ И ЦРНО-БЕЛИХ, ГРАМОФОНА,
ИНСТАЛИРАМО АНТЕНЕ, КУПУЈЕМО
И ПРЕПРОДАЈЕМО ТЕЛЕВИЗОРЕ.

ВЛАСНИК ПЕТАР СОЈЕВИЋ

TAXATION

VEKOVICH & ASSOC.

820. HIGH ST — 480 5554
THORNBURY

29. SUSAN ST — 439 6385
ELTHAM, VIC.

Испуњавамо све врсте формулара
за пријаву пореза - на доходак,
business, p/ship и слично.

Пружамо вам бесплатну саветода-
вну службу.

Stonemasons to St. Paul's Cathedral

**A. GIANNARELLI
& SONS**

- MONUMENTS
- ALL CEMETERIES
- RENOVATIONS
- ADDITIONAL
INSCRIPTIONS

419 2944
AFTER HOURS: 49 2145
246 NICHOLSON ST.,
FITZROY

НА Д Г Р О Б Н И СПОМЕНИЦИ

Правимо споменике за
покојнике православне
вере.

Натписе правимо
ћ и р и л и ц о м.

John Allison/Monkhouse

Funeral Directors

94 VICTORIA STREET, NORTH RICHMOND 3121
TELEPHONE: (03)428 3518

П О Г Р Е Б Н О П Р Е Д У З Е Ћ Е

ОРГАНИЗУЈЕ И ОБАВЉА САХРАНЕ У БИЛО КОМЕ
КРАЈУ МЕЛБУРНА, ВИКТОРИЈЕ ИЛИ АУСТРАЛИЈЕ.

ПО ПОТРЕБИ БАЛСАМУЈЕ И ШАЂЕ У СВЕ ДЕЛОВЕ
СВЕТА.

УСЛУГА 24. ЧАСА У НЕДЕЉИ

Позовите нас тамо где смо вам најближи:

SPRINGVALE (централа)	547 7711
BENTLEIGH	557 4155
BRIGHTON	592 7011
BRUNSWICK	380 1592
COBURG	386 1698
CAULFIELD	211 4515
FRENKSTON	783 7722
MORNINGTON	(059) 75 2132
RICHMOND	428 3518
SANDRINGHAM	598 2592

SVETOSAVNIK

SAINT SAVA PARISH PUBLICATION

FREE SERBIAN ORTHODOX CHURCH

“ST. SAVA”

230 STATION ST., NORTH CARLTON, VIC., 3054